IX. évfolyam, 37. szám
1953. szeptember 10

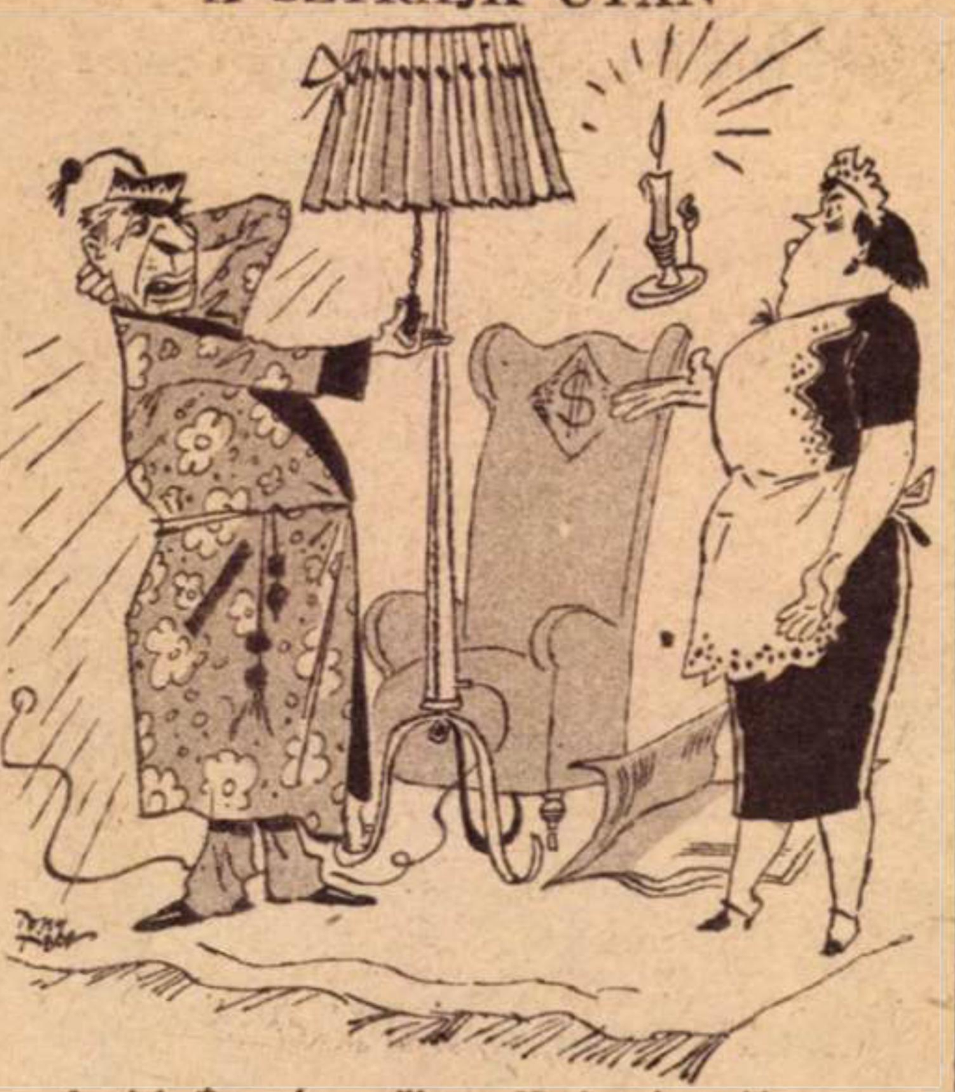
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

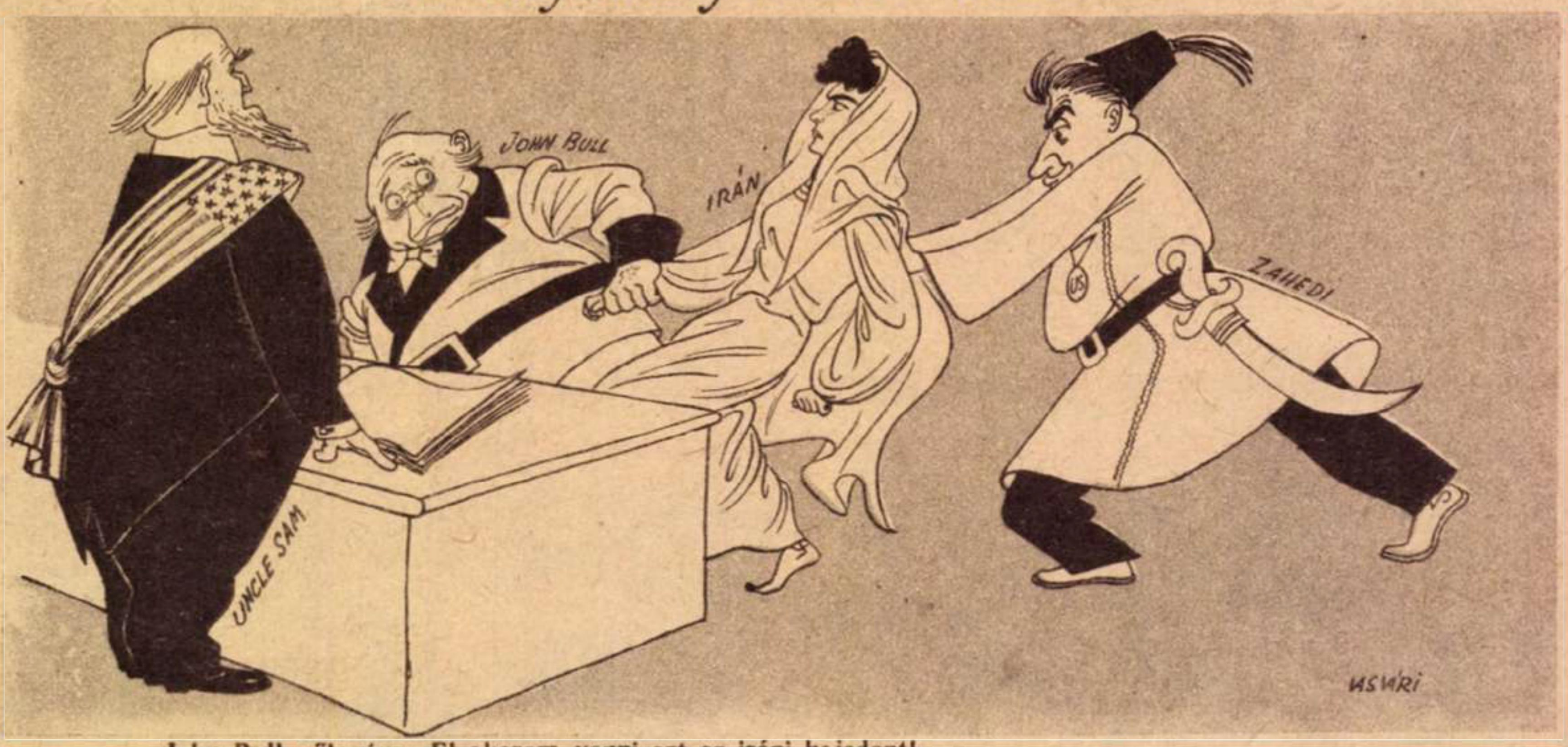
Az árleszállítás után, vasárnap reggel, Budapesten

A SZTRÁJK UTÁN

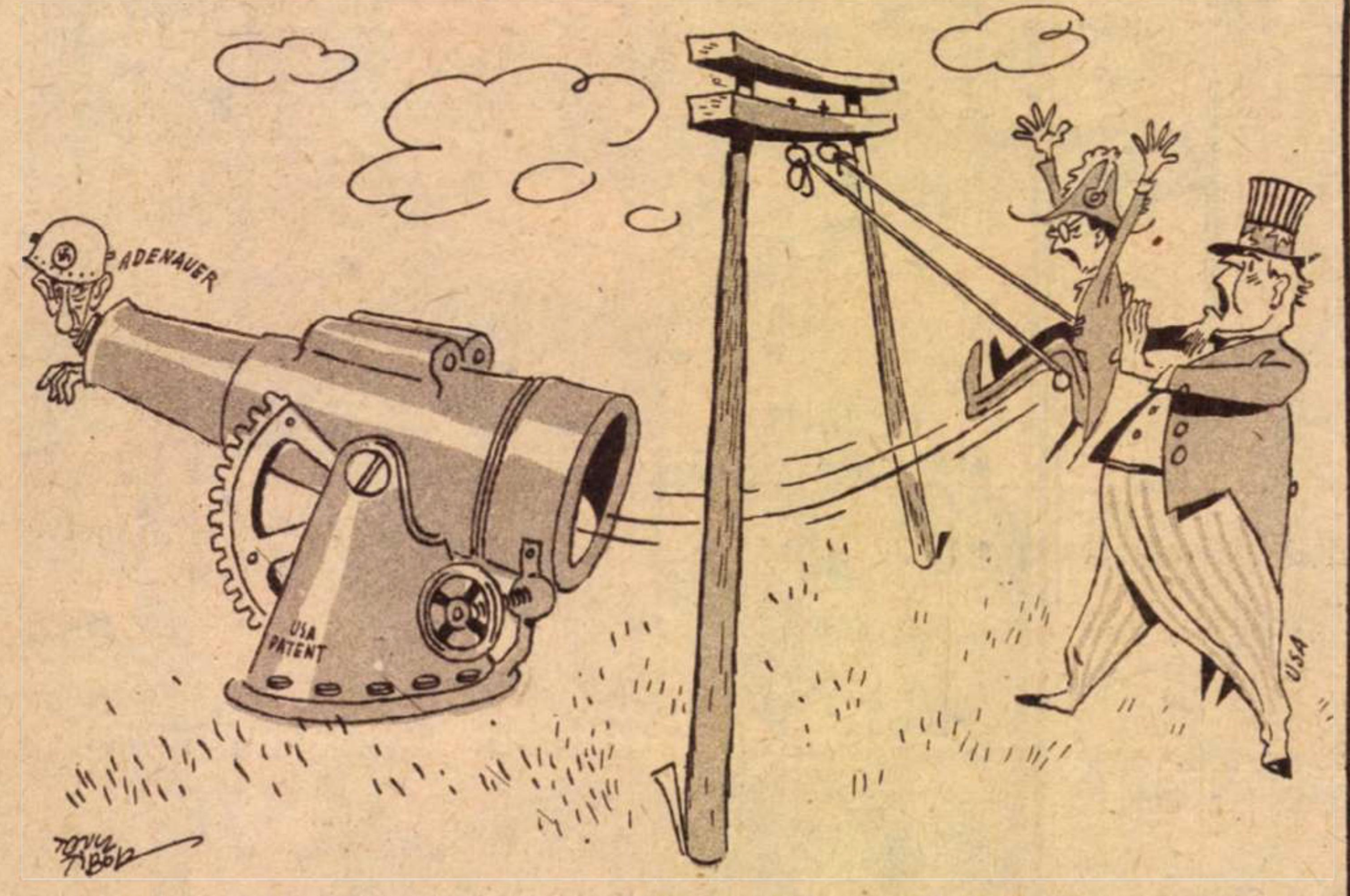
Laniel: Ég már a villany, Marie, vigye ki a gyertyát… és vegyen mindenesetre még két csomaggal.

Az anyakönyvvezető közbeszól

John Bull vőlegény: El akarom venni ezt az iráni hajadont!
Uncle Sam anyakönyvvezető: Akkor sógorok leszünk, mert én meg az olaját akarom elvenni.

Japán nem akar…

USA: Mit sivalkodsz, kis csacsi? Nézd, az Adenauer már benne van…

Egy koreai hős üzen a Ludas Matyi olvasóinak

A Koreai Néphadsereg Budapesten vendégszereplő Ének- és Táncegyüttesének Gerő Sándor, a Ludas Matyi rajzolóművésze szerkesztőségünk és a magyar újságrajzoló művészek nevében átnyújtotta a Műcsarnok legutóbbi kiállításán szereplő koreai tárgyú karikatúra-festményét. Viszonzásul Kvon Hek-Csan hadnagy, a Koreai Népköztársaság Hőse a Ludas Matyi számára az itt közölt, békét szimbolizáló emléklapot rögtönözte.

A kép feliratának tartalma a következő:

A béke: az egész világ népeinek akarata!
A háború csak a háborús gyujtogatóknak hoz profitot!
A mi harcunk széppé teszi életünket, házunkat, kertünket, a mi harcunk olyan erős, mint a rohanó folyó!
A boldog élet nem hullik az ölünkbe. Nekünk kell kiharcolni!

BARABÁS TIBOR:

DICSŐSÉG

Életünk nagy változásairól sokszor csak véletlen folytán értesülünk. Nemrég Budán, az Alkotás-utca végén akadt dolgom, valakire várnom kellett. Bementem hát egy szövetkezeti borbélyhoz hajat nyiratni. A borbély magas, sovány, vicces ember volt, olyan, aki szeret csevegni, társalogni és szelíden nevetni, lehetőleg a más kárán. Csattogott kezében a vágókés és beszélt, beszélt… Azután egyszerre ölembe rázta a lehullt hajpamacsokat és szívből felkacagott: „Deres már a határ, őszül a vén betyár", duruzsolta fülembe a műdalt. Nem nevettem. Ujjaim közt szétszórtam a levágott fürtöket és beláttam, hogy igaza van. Őszülök, öregszem, akár betyár vagyok, akár nem… Azután kiléptem az utcára, s ahogy egy árnyalatnyi melankóliával elidőztem ezen, hirtelen eszembe jutott valami… A dicsőség…

Tizenhároméves voltam, amikor harminc évvel ezelőtt első írásommal a Nagymező-utcai polgáriiskola önképzőkörének megreccsenő dobogójára léptem. Nem emlékszem már a régi lázra, melyből a vers megszületett, csak az izgalomra, amely a fekete tábla előtt elfogott, amikor másoktól örökölt, hosszú kabátkámban megálltam a négy osztály előtt és kiszáradt torokkal kimondtam az első szót, az első címet. Már a címe is olyan találó volt: „Első versem". A megindultság ködén át alig láttam Schopp Imrét, a későbbi magasugró bajnokot, és a kis kövér Balassát, padtársaimat, akiknek jó véleményére biztosan számíthattam. Mintha nem is én beszéltem volna, hanem valami gramofon, úgy hangzott el a vers utolsó két szaka:

„Emlékezem, első versem
Bizony nem kicsinyről szólt,
Anyám szeme könnybe lábadt
S nem szóltam egy árva szót.

Azóta már sok babérág
Övezte ősz fejemet,
De mind közül a legjobban,
Anyám könnye hatott meg…"

Ott álltam vérszegényen, sápadtan, érzéseimtől felindultan az osztály előtt, de becsületszavamra szőkén és babérág nélkül. A felolvasásokat mindig vita követte. Schopp kezdte, ő kért elsőnek szót. Felállt és nagyon határozottan kijelentette: neki ez a vers nagyon tetszik és hogy sohse fogja elfelejteni. Hálás pillantást vetettem felé. Buta gyerek a Schopp, de ez nagyon szép volt tőle — gondoltam. A kis, duci Balassa még ennél is tovább ment. Így szólt raccsolva: „Tisztelt önképzőkör, engem ez a vers egyenesen Petőfi Sándorra emlékeztet!" Ezzel diadalmasan Baksaira nézett, aki versenytársam volt a III. B-ből. Több se kellett Baksainak, máris nyújtózkodott. A kis kerekfejű kálomista szót kért. Sajnos megkapta. Pattogva mondta: „Tanár úr kérem, tisztelt önképzőkör. Csak azt akarom mondani, hogy engem ez a vers egyáltalán nem emlékeztet Petőfi Sándorra és leszögezem azt is, hogy ez a költemény engem nem emlékeztet semmire. És kérem, tessék ezt jegyzőkönyvbe venni." Dermedt csend ült a III. A. osztályra… Szavazzunk! — sívította a ragyás Pintér. Szavaztak. A karok fellendültek és nem tudom hány szótöbbséggel jegyzőkönyvbe került, hogy én Baksait nem emlékeztetem Petőfire és különben is semmire…

Ezzel a határozattal léptem én a boldogulás útjára… Ezekután valóban nehéz lett volna ellenállnom az írói pálya vonzó dicsőségének. Aki egyszer a „dicsvágy patakjából" ekkorát ivott, az félúton meg nem állhat… Rövidlátóra olvastam a szemem és arról ábrándoztam gyerekkoromban, hogy minden határozat ellenére, egyszer mégis csak elérek a dicsőség csúcsára hónom alatt összes műveimmel, ősz fejemen óriás babérkoszorúval…

Kissé kanyargós volt az út… Most, hogy a borbély figyelmeztetett, nem árt visszapillantanom…

*

Amikor első regényem, a „Máglyák Firenzében" megjelent, izgatottan vártam a hatást, a visszhangot, az első olvasót, aki felismeri végre a munka minden rejtett és világos értékét, aki meghálálja és elismeri három év kemény munkáját. Az ideális, a megértő olvasót vártam. Benn ültem feleségem kis kölcsönkönyvtárában, amikor egy esős, őszi nap belépett. Ő volt az… hóna alatt a könyvem… Hatvanéves, keserű, kopasz könyvelő volt… Előbb lerázta a kalapját, becsukta az ernyőjét, de mindezt oly lassan és körülményesen tette… Végre a pulthoz lépett. Feleségem arca is pirosabb lett a szokottnál, amikor az előfizető egykedvűen és közömbösen letette a regényemet… „Hogy tetszett?" — kérdezte tőle elfogódottan. Az öregúr rányitotta féllighunyt, bágyadt szemét, azután olyan mozdulattal, mintha szivarvégről verné le a hamut, így szólt:

— Hát mit mondjak, nem egy Zsigray Julianna!

*

A nép neveléséért ma már nem csak tollal, de szavunkkal is küzdenünk kell. Ez az érzés, ez a gondolat állít újból és újból a szervezetek, a kultúrotthonok dobogóira. Két éve is Diósgyőrbe hívtak, hogy Iljin könyvéről, a Nagy futószalagról beszéljek. Ismét elolvastam a regényt, két napig jegyezgettem, gondolkoztam is felőle, azután elutaztam. A diósgyőri Vasmunkásotthon zsúfolásig megtelt és én erős meggyőződéssel beszéltem vagy két óra hosszat… De érdemes volt. Láttam, hogy a gondolatok megragadták az elvtársakat és a terem megtelt azzal a feszültséggel, amely felvillanyozó erővel hat az előadóra is. Befejeztem… És ekkor az elnöklő elvtárs megindult szavakkal így mondott köszönetet: „Most pedig engedjék meg az elvtársak, hogy ezt a nagyon szép, felejthetetlen előadást szívből megköszönjem Gergely Sándor elvtársnak…"

A tavalyelőtti könyvnapon Szikszóra küldtek. A miskolci népművelési osztály autóján egy elvtárs kíséretében délután háromkor érkeztem a szikszói főtérre, pontosan, percre pontosan. De a főtér üres volt és poros. Csak a hősi emlékmű katonája szegezte előre szuronyát, s a tér végén egy nagy könyvsátor kínálta könyveit. Egyszerre az alvégről feltűnt valaki… „Ott jön Zsuránszky elvtárs!"… mondta a kísérőm. A hatalmas, barna kőműves végre elébünk ért… Barabás elvtárs, a pesti író… mutatott be neki Kiss elvtárs. Majd izgatottan rátört szegény Zsuránszkyra. „Hát Zsuránszky elvtárs, hol vannak az emberek, kinek beszéljen itt az író?" — Zsuránszky fölülről lefelé nagy nyugalommal nézett az ifjúra, aztán tempósan így felelt: „Idehallgasson Kiss elvtárs! Tudja, hogy mi volt itt ma már? Kerékpárverseny, tsz-közgyűlés, marhavásár, most meg pesti író? — Hát micsoda Szikszó?… Kis hely ez kérem, nem bír el ez ennyi nevezetességet egy napon… „No ne kiabáljon Zsuránszky elvtárs, nem érdemes — tovább megyek Szerencsre!" — csillapítottam kissé sértődötten. Zsuránszky elvtárs észrevette ezt és így felelt: „Dehogy megy, megállítom én mingyárt a filmezést, aztán beszél a moziban…" — mondta büszkén, mint aki elintézi a dolgokat… — Nem Zsuránszky elvtárs, én megyek… Ebben a pillanatban az úthajlatban egy hatalmas farkaskutya tűnt fel, nyomában lassú menetben vagy kétszáz tsz-paraszt közelgett. „Várjon csak!" — kiáltott rám Zsuránszky… és odament a menethez… Ünneplőbe öltözött, őszbecsavarodott öregparaszt ment a menet élén. Zsuránszky elvtárs ezzel tárgyalt vagy tíz percig, míg valamennyien körém gyűltek… Sokért nem adnám, ha hallhattam volna azt a csendes vitát… De már ott is álltak előttem az emberek, asszonyok és várták, mondjak valamit… Zsuránszky elvtárs azonban meg akarta adni a módját… Mi is az elvtárs? Az Írószövetség elnöke? — Nem, nem vagyok én elnök — szabadkoztam… Akkor főtitkár? — folytatta Zsuránszky elvtárs… Az sem! — feleltem sietve. Hát… hát akkor talán Kossuth-díjas? — csudálkozott rajtam a jóember… Az sem vagyok… — mondtam halkan, nehogy meghallják a vitát… Zsuránszky elvtárs arcán most ismét megjelent az a büszke kifejezés, amelyet már többször láttam átvillanni barna arcán és a nép felé fordult… Szikszó népe nevében szeretettel köszöntöm körünkben Barabás Tibor, Kossuth-díjas írót… Ránéztem, hogy megállítsam, de ő csak legyintett… S e kézmozdulatából megértettem, hogy nem hagyhatta Szikszó tekintélyét…

*

Tavaly Balatonfüreden töltöttem két hetet. Egy SZOT-üdülőben készültünk izgatottan az Alkotmányünnepre. Székeket cipeltünk, énekesekért futkostunk, díszítettük a termet… zongorát hangoltattunk… Végre, elérkezett az este. Az étkező tele volt üdülőkkel és a kis, kövér kultúrvezetőnő kedves hangja csengett a fülembe:

Most Barabás Tibor, beutalt következik…

CSENCS!

(Egy részt vevő beszámol a bukaresti VIT csereberéről)

Már az első napokban megkapta mindenki a „kendő-sapka-jelvény" betegséget. Láttam hatvan esztendős kecskeszakállas cvikkeres bácsit, aki remegő kézzel tűzte a mellére a büszke zsákmányt, a ritka „kengurus" jelvényt. Találkoztam egy svéd fiatalemberrel, akinek az ingét úgy elborították a jelvények, hogy nem lehetett megállapítani, hol a melle, hol a háta. Jelvényt, kendőt, sapkát cserélt mindenki, éjjel és nappal, ebédnél, koncerten és futballmeccsen. Mindannyian ismertük azt a kedves francia fiút, aki véletlenül nekiszaladt egy motorkerékpárnak és alaposan megütötte magát. Amikor az esés okozta kábultságából magához tért és megpillantotta a baleset színhelyére siető román rendőr fényes gombjait, rámutatott a ritka kincsre és elhaló hangon így szólt:

— Csencs!

A magyar tábort sem kerülte el a csere-járvány. Ahogy megérkeztem Bukarestbe, a nyakamba vetettem egy-egy gyönyörű magyar VIT-sálat, feltűztem néhány DISZ-jelvényt és nekivágtam a város szívének, a csendzselők paradicsomának, a Calea Victoriei-nek. Micsoda pompás lehetőségek egy csereberére vágyakozó fiatal ember számára! Tarka turbánok, piros fezek, bojtos norvég sapkák, áhítatos arab fejkendők és csúcsos hollandi fityulák között sétáltam. És gyönyörűséges sálak a szivárvány minden színében, nem is szólva a legcsodálatosabb jelvényekről.

Tíz perc mulva bordó fez trónolt a fejemen, nyakam körül francia sál simult, mellemen román, brazil, holland és olasz jelvények pompáztak, jobbomra „Norge" felírású norvég karszalag fonódott.

Már azt hittem, ennél ragyogóbb gyüjteményt nem szerezhetek egy nap alatt, amikor egy kövér fiatalember bukkant fel a láthatáron. Kalapot viselt a fején, de micsoda kalapot! Inkább felfordult versenycsónaknak hatott, mint kalapnak. Külön karima kunkorodott róla az eső számára és körös-körül csupa jelvény, jelvény-erdő, jelvény-orgia, jelvény-múzeum.

— Ilyen kalapot szeretnék Budapestre vinni! — rebegtem

A tulajdonos fölényesen végigmért, büszkén haladt, mint az olyan ember, akit mindenütt elismerő pillantások kísérnek. Hozzáléptem, és hivatkozva a kereskedelem legősibb formájára feléje sóhajtottam:

— Csencs!

Rám sem hederített. Erre meglobogtattam előtte a legnagyobb kincset a nagysikerű magyar VIT-sálat. Fölényesen a nyakára mutatott, ahol két-három tébolyító színű sál alatt szerényen húzódott meg az ibolyakék magyar kendő. Gondoltam, megkérdem hol szerezte a kalapot. Először franciául kérdeztem, aztán olaszul, dadogtam, nyögtem a nyugati nyelveket, a járókelők is kezdtek segíteni, románul is elhangzott a bűvös kérdés, a fiú semmire se válaszolt. Zavaromban magyarul buggyant ki a szájamból:

— Hol vetted a kalapot?

Mire a fiú tősgyökeres alföldi magyarsággal így válaszolt:

— Az előbb kaptam egy délafrikaitól...

Várhelyi Endre

Mese

A Hold egy ágon fennakadt.
Hat kislány nézi. Mind a hat.
Mint rózsaszál oly szép leány.
Köztük van az én Ágicám.

Pályaudvaron

A gyorsvonat két órát késik.
Nekem se jó, de mily rossz nékik
A vaskígyó gyomrába zárva. —
Zúgolódom kedvesem várva.

Intelem

Rohanó hegyi patakok,
Szeretőt sose tartsatok!
Dalotok hogyha sírna is,
Kacagna ő csak rajtatok.

E. Kovács Kálmán

Ahol késik az őszi szántás

A föld: „Hé, János gazda... nem feledkezett meg valamiről?"

Áll a malom, áll a vitorlája?

A Hortobágyi Malomban rossz szervezés miatt napokig kell várni az őrlésre. Képünk a malmot és a várakozókat ábrázolja.

Ez aztán a „minta"-gazdaság!

Elégedett az esőfelhő, mert mint „objektiv nehézség" a főagronómus kedvence.

Elégedett az itóka, mert nem egy vezetőségi tag kedvence.

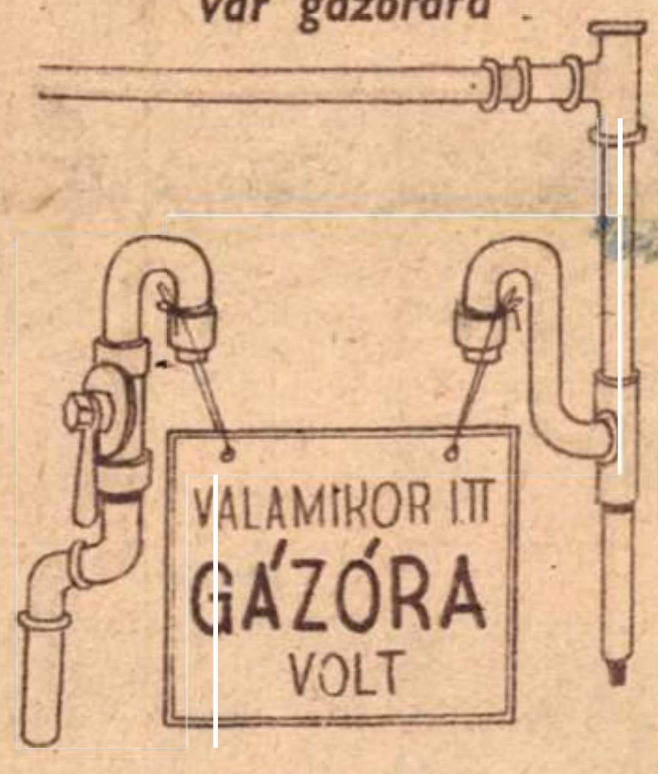
Elégedett a bérelszámoló, mert az igazgatóság kárára sohase téved s ezért az igazgatóság kedvence.

Elégedett az igazgató, mert ő mint kiskirály, a saját maga kedvence.

És kik nincsenek megelégedve?

A dolgozók, akiket nem hallgat meg senki!

Sok budapesti lakás vár gázórára

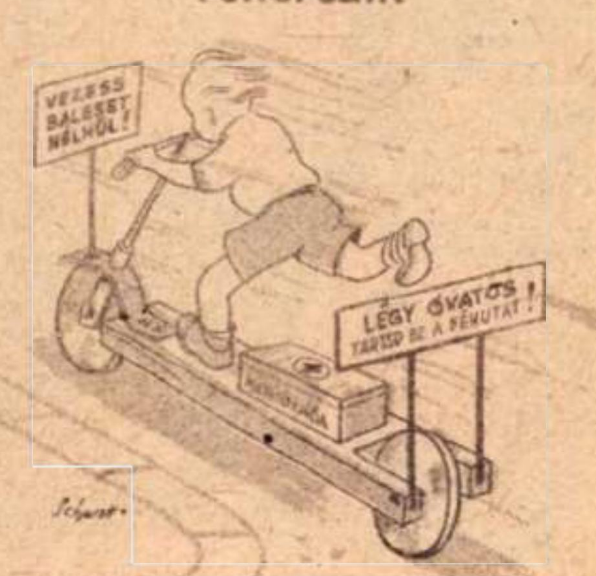
Emlékeztető az utókor számára

A látszat néha csal...

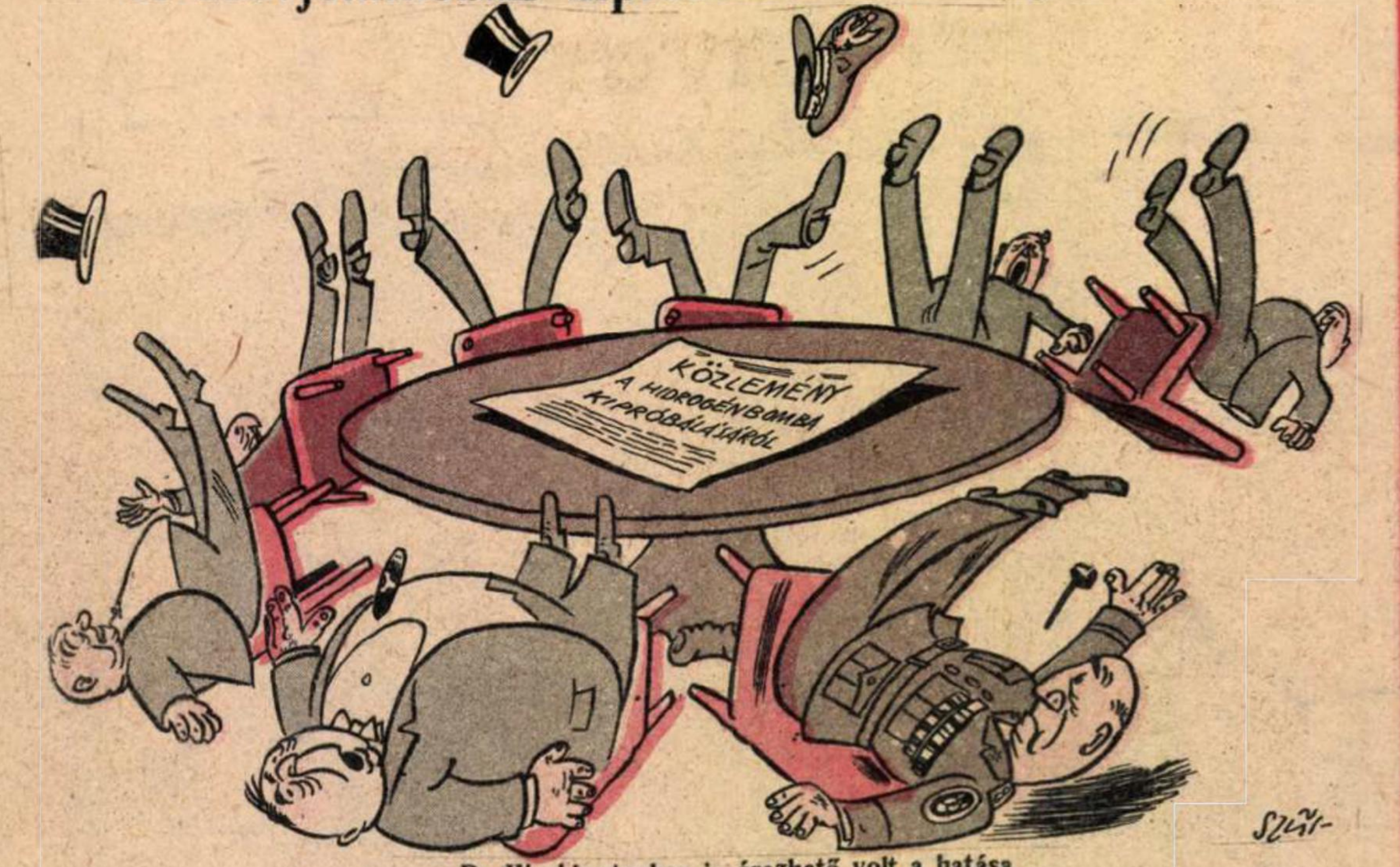

Egyes vállalati igazgatók be nem váltott és beváltott ígérete

A gépkocsivezető kisfia rollerezik

A Szovjetunióban kipróbálták a hidrogénbombát

De Washingtonban is érezhető volt a hatása.

DARVAS SZILÁRD:

Egy ember becsülete

A mendemonda nyilván azért indult meg, mert annak a sokat emlegetett bürokratizmusnak, amely olykor felsőbb szerveink munkáját is jellemzi, nyoma sem volt abban, ahogy Derék Demetert, a Folyékony Italok Gyárának igazgatóját felmentették tisztsége alól. Nem volt itt semmi huzavona, aktatologatás, felesleges időpazarlás. Ezúttal sikerült minden formaságot mellőzni, egyszerűen úgy történt a dolog, hogy Derék Demeter halaszthatatlan ügyei egyikének sürgős elintézése végett rövid időre kiment a mellékhelyiségbe és mire visszatért szobájába, valami idegen ember ült az íróasztala mellett.

Ez az ember közölte és hivatalos írásokkal igazolta, hogy ő a vállalat új igazgatója, aminek bizonyságául rögtön össze is hivatott egy termelési értekezletet, mire Derék Demeter teljesen meggyőzve távozott, letéve íróasztala kulcsait, hogy soha többé át ne lépje a Folyékony Italok Gyárának éppen tatarozás alatt levő küszöbét.

Elismerem, hogy mindez kicsit valószínűtlenül hangzik, mindenesetre így mesélte Hubafi, a főkönyvelő, aki akkor éppen szabadságon volt s így módjában állott számtalan elbeszélésből állítani össze a valóságot, míg az esetleges szemtanúk legfeljebb ha saját megfigyeléseikre támaszkodhattak. Tény, hogy Derék Demeter villámgyorsasággal lett menesztve. Úgy eltűnt, mint a kámfor a szomszédos patikában, ahol egy azóta lecsukott alkalmazott feketén adta az egész készletet.

*

Érthető, ha ezekután a Folyékony Italok Gyárának alkalmazottai körében megindult a találgatás Derék Demeter gyors távozását illetően. Minthogy az egykori igazgatóról senki semmi rosszat nem tudott, kénytelenek voltak találgatni és ez rendkívül gyümölcsözőnek bizonyult. Szörnyű dolgok derültek ki.

— A kis nők... — mondta a többieknek Hubafi, a főkönyvelő és jelentőségteljesen kacsintott hozzá.

— Nők, pezsgő, fiakker... — egészítette ki szavait.

Ez a Hubafi ugyanis belehülyült az „áthozat"-ba meg az „átvitel"-be és a züllést saját ifjúkori emlékeinek hatása alatt ma is csak fiakkerben tudta elképzelni.

De kiderültek Derék Demeterről ennél cifrább dolgok is.

Hatala Jenő, a szörpkészítő brigád főprésnöke szerint Derék Demeter visszaélve pozíciójával, a narancsízű szörp receptjét és más fontos gyártási titkokat árult el. Szerencsére idejében észrevették a dolgot és Derék Demeter csak azért úszta meg nyolc esztendővel az ügyet, mert tekintetbe vették büntetlen előéletét és a gyár mintaszerű tervteljesítését.

Bunkó Balambér szerint a volt igazgató azért törte ki a nyakát, mert életrajzában eltitkolt néhány adatot, például olyasmit, hogy Mannstein náci tábornok hadsegéde volt. Itt valaki megjegyezte, hogy Derék Demeter szívbaja miatt az egész háborúban fel volt mentve a katonaságtól, mire Bunkó kifejtette, hogy nyilvánvalóan kettős életet élt, ami jellemző az effajta emberek pokoli raffinériájára.

Kiskos Tivadar raktárnok szerint a kéjgyilkosság úgy történt, hogy az igazgató Mariskát, a gépírónőt csak színleg szabadságolta, a valóságban Kelenföldnél leszedte a vonatról. Onnan mentek ki együtt a Kamaraerdőbe, vissza azonban csak Derék Demeter tért, a rendőrség pedig néhány nap mulva megtalálta Mariska véres hajcsatját egy lepecsételt bambisüvegben. Kiskos Tivadar akkor is fenntartotta ezt a kombinációt, amikor Mariska egy hét mulva lesülve és meghízva visszaérkezett szabadságáról.

— Ismerjük az ilyen trükköket! — mondta jelentőségteljesen és a másik három helyeslőleg bólogatott.

*

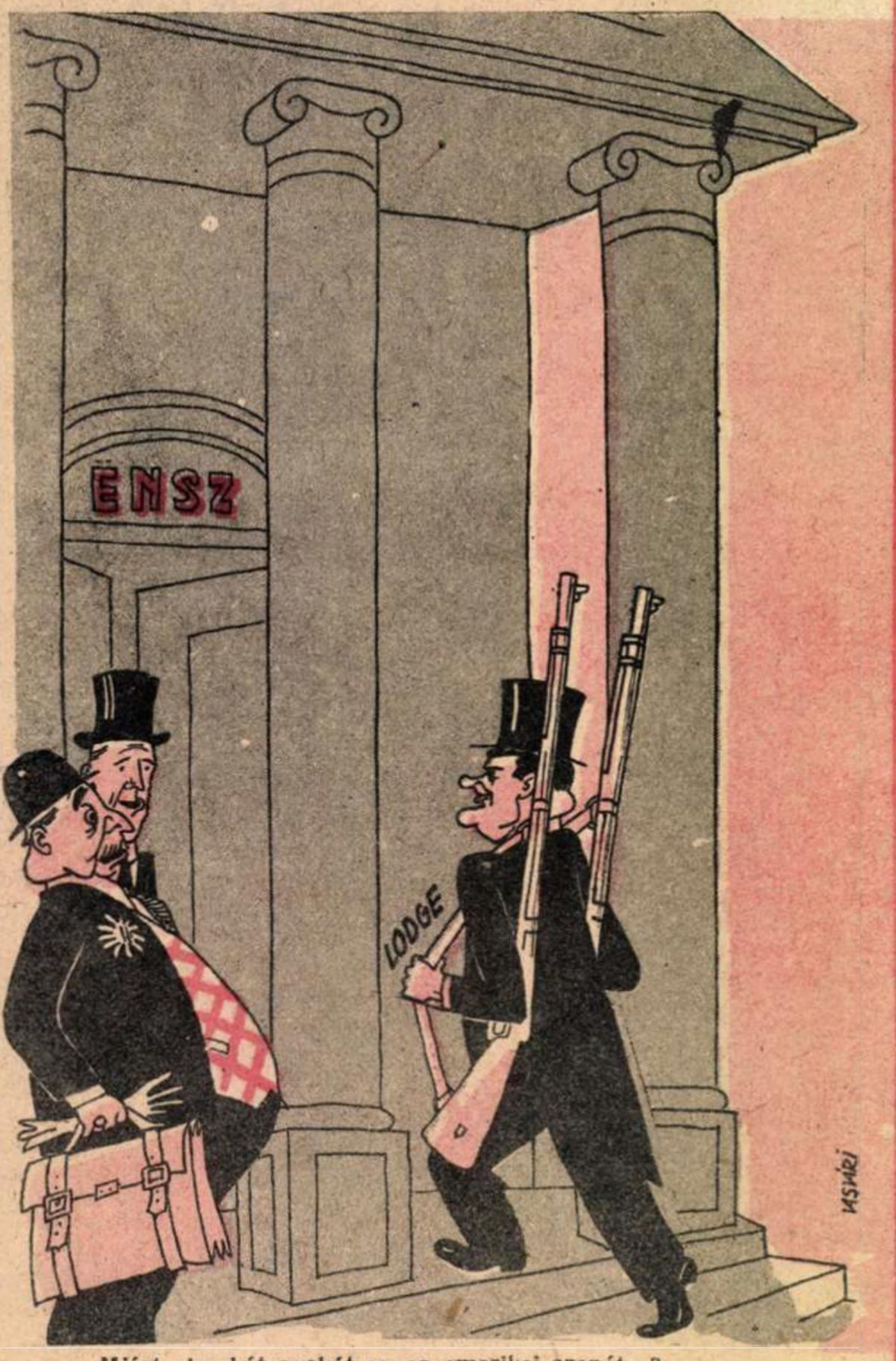
Derék Demeter — ha e pletykák némelyike el is jut fülébe — nem igen ért volna rá törődni velük. Új beosztásában, a minisztérium egyik főosztályvezetőjeként éjjelnappal lefoglalták azok a feladatok, melyeknek fontossága leváltásának és kinevezésének gyorsaságát egyaránt indokolta.

Ezt az újságot Hubafi, a főkönyvelő közölte a többiekkel, minthogy legelőször ő találkozott volt igazgatójával új beosztásában.

— No, mit mondtam! — tette hozzá diadalmasan. — Tudtam én, hogy az effajta tehetséges ember nem sokáig maradhat a mi vacak kis üzemünkben!

Hatala Jenő, Bunkó Balambér és Kiskos Tivadar buzgón bólogattak és mondanom se kell, hogy noha Derék Demeter előmenetele általános örömet keltett a Folyékony Italok Gyárában, üdvözlő dísztáviratot csak négyen küldtek volt igazgatójuknak, Bunkó, Hubafi, Kiskos és Hatala.

Ismeri a dörgést

— Miért visz két puskát ez az amerikai szenátor?
— Mert most már a szövetségesei ellen is hadakoznia kell.

BEZZEG KARTÁRS

Tréfa

Írta: Mikes György

Szín: KIK-iroda. Két tisztviselő íróasztalnál ülve beszélget.
Szereplők: Csapó, a panaszos, Hajdu és Nagy tisztviselők.

Hajdu: ...és tudod, Nagy kartárs, a Hegedüs azt mondta a Pattantyusnénak, hogy a Benedek pontosan olyan, mint a Sebők...

Nagy: És mondd, Hajdukám, a Pereces meghallotta?

Hajdu: Meghallotta és rögtön elmondta a Töröknek...

Csapó (be, finoman, udvariasan, kis torokköszörülés után): Bocsánatot kérek... Csapó a Só-utcából, hat bé... ha nem zavarok...

Hajdu (zavartalanul folytatja a beszélgetést): No, most képzeld el magad a Hegedüs helyébe, ott állt a Hármashatárhegyen, és nem volt nála a szájharmonikája...

Csapó (hangosabban): Csapó a Só-utcából, hat bé, ha nem zavarok.

Nagy (továbbfolytatja a beszélgetést): És a Török mit mondott a kalauznak?

Csapó (ordítva): Csapó a Só-utcából, hat bé!

Hajdu (végre észreveszi Csapót): Mért tetszik, kérem ordítozni, hisz ez hivatali helyiség!

Csapó (idegesen): De kérem, már egy félórája várok itt.

Hajdu: Cöcö... de türelmetlen, b e z z e g negyvenötben tudott órák hosszat várakozni a villamosra... Mi tetszik?

Csapó (erőltetett nyugalommal): Kérem, én azt jöttem bejelenteni, hogy beázott a tetőm!

Hajdu: Tetőm, tetőm... B e z z e g negyvenötben örült volna, ha egyáltalában lett volna tető a feje felett...

Csapó (türelmetlenül): De kérem szépen, beázik a plafon... Ernyővel aludjak az ágyban?

Hajdu: Kartárs... b e z z e g negyvenötben örült volna, ha ágyban aludhat... Nem szabad olyan türelmetlennek lenni...!

Csapó (dühösen): Már hogyne lennék türelmetlen, amikor esős időben valóságos zuhanyt kapok a nyakam közé!

Hajdu: Látja!? Negyvenötben b e z z e g hetekig nem tudott mosakodni!

Csapó (ordítva): Értse meg végre! A szobámban magasan áll a víz!

Hajdu: Látja, akkor víz se volt.

Csapó (mégjobban ordít): Mondom, hogy beázik a plafon, meg kell csinálni a tetőt!

Hajdu: Mért ordít, kérem!

Nagy (felnéz egy aktából): Nananal

Csapó (vésztjósló nyugalommal): Egyszóval, mikor csinálják meg a tetőt?

Hajdu: B e z z e g negyvenötben már rég megcsinálta volna egyedül... Nem azért mondom...
(Kis szünet).

Csapó (letörten suttogva): Rendben van... B e z z e g... dehogy is bezzeg, én most hazamegyek, megcsinálom a tetőt, a szomszédban megcsinálom a vízvezetéket, újjáépítem a kéményt, kijavítom a lépcsőház karfáját, rendbehozom a kanálist, de könyörgöm, akkor minek van a KIK?

Hajdu: Na látja... B e z z e g negyvenötben ezt se kérdezhette volna!

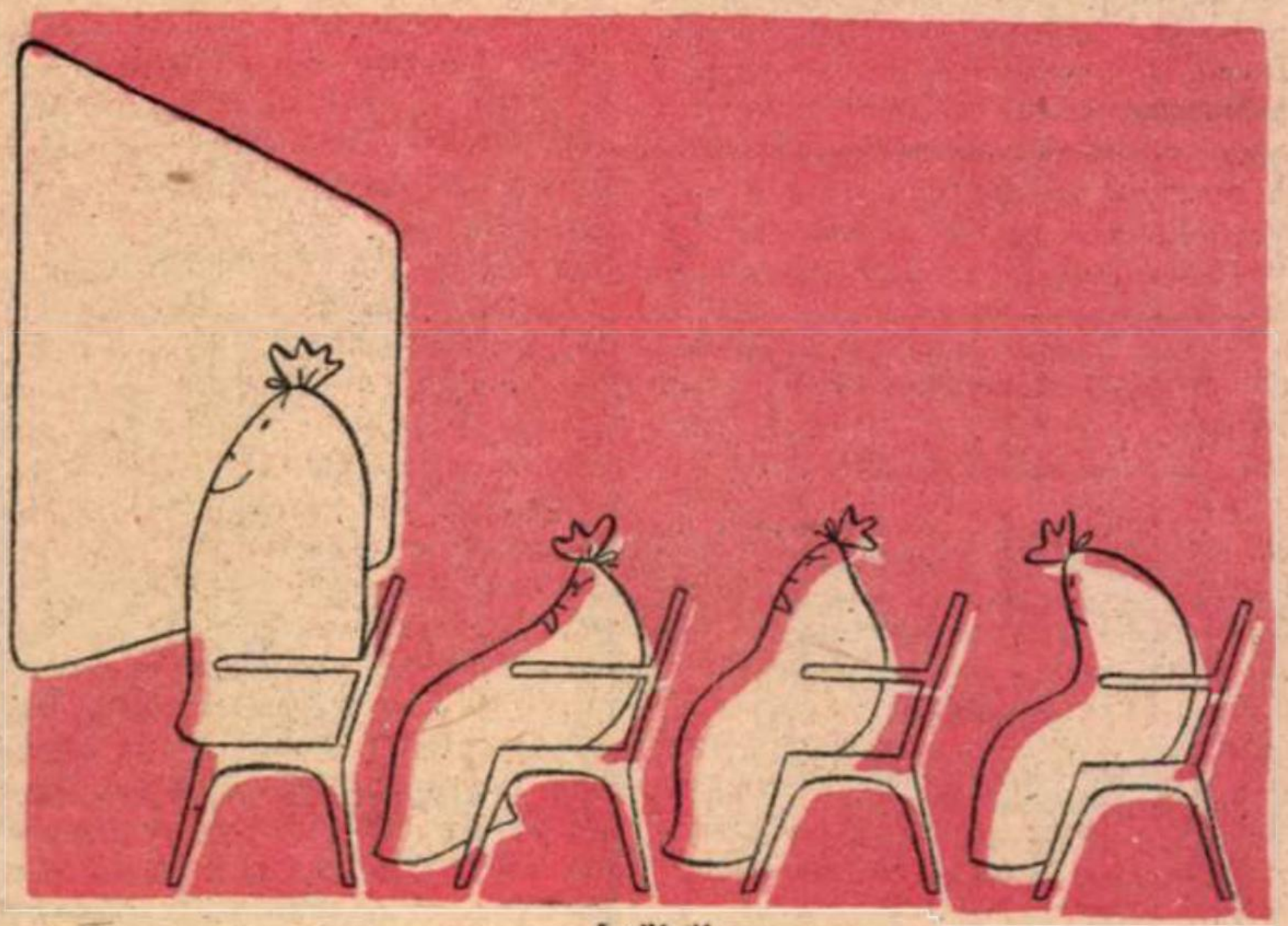
FÜGGÖNY

Vasárnap délután...

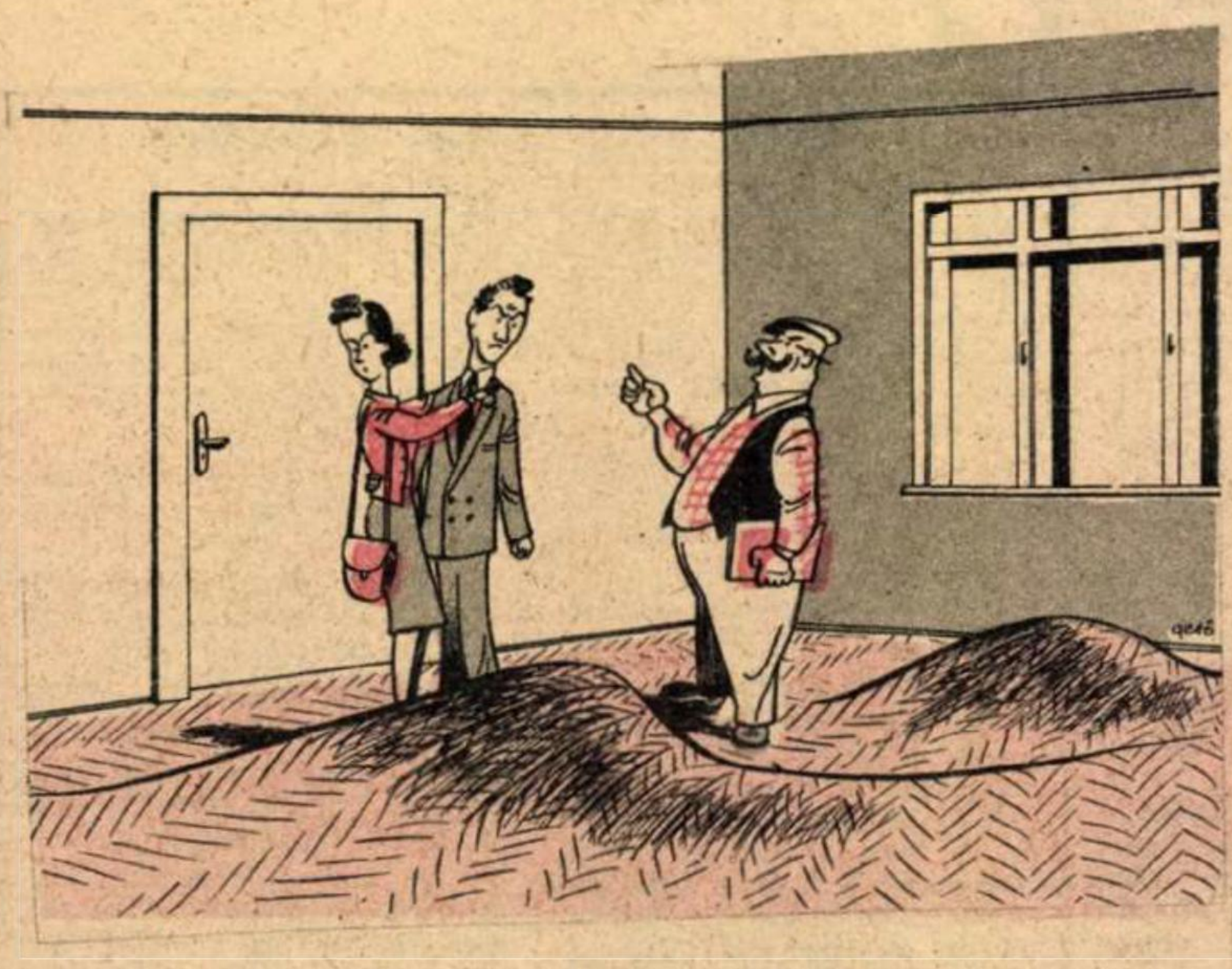
— Maguk a legöregebbek a csoportban?
— Az attól függ!
— Mitől?
— Hogy a születési bizonyítványt nézi-e, vagy a munkaegységünket...

Földes községben a mozi helyiségében tárolják a gabonát

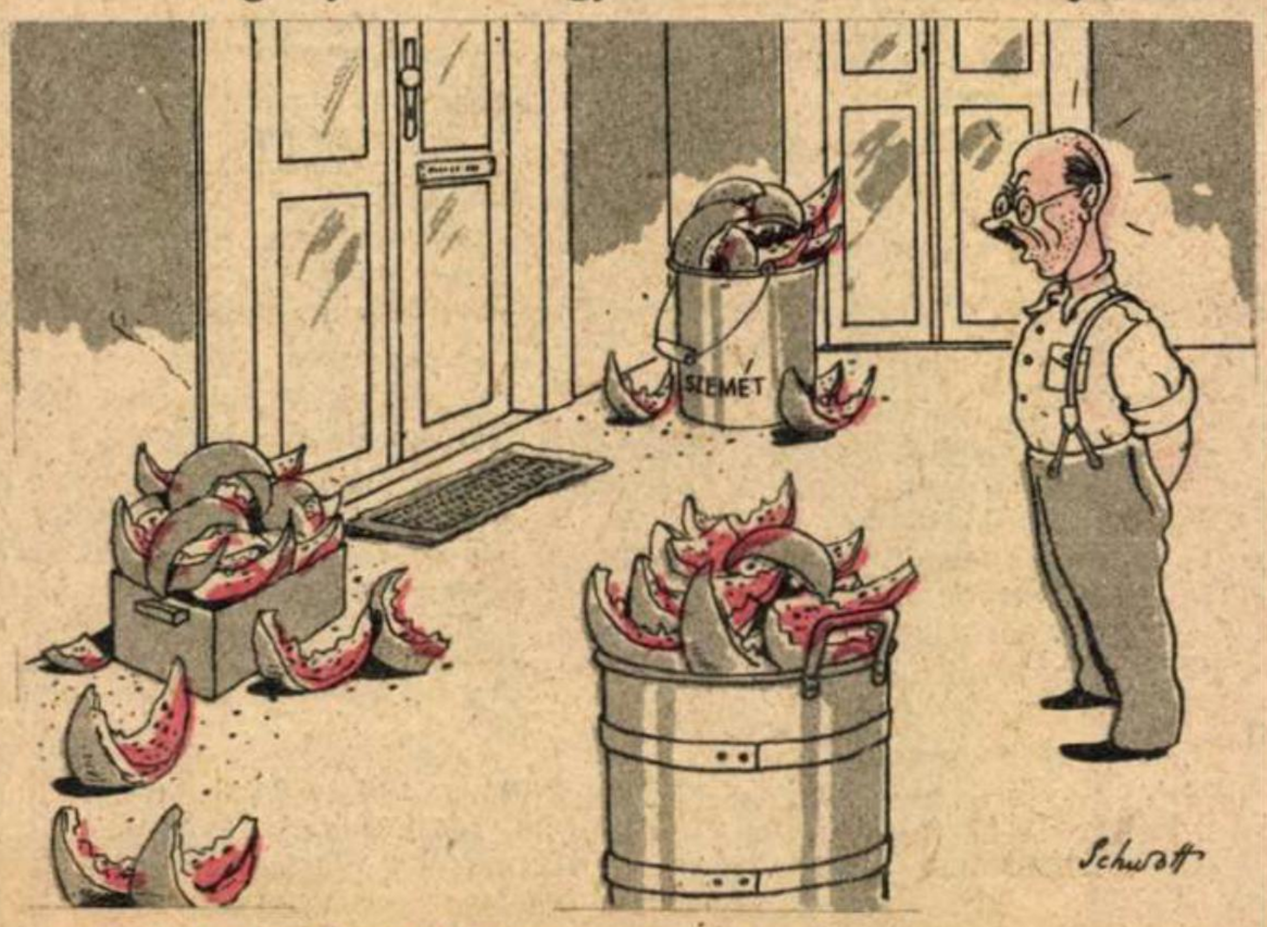
— Leülni!

MÉZESHETEK ELŐTT

— Nagy ég!... Ebben a lakásban fogunk lakni? Hiszen holnap lesz az esküvőnk!
— No és? Hegyen-völgyön lakodalom!

Szegény házfelügyelő időszerű sóhaja

— Meddig tart még a dinnyeszezon?!!

Heti krónika

MAROKKÓI KÉRDÉS

A marokkói kérdés a marokkói nép kérdése, amely így hangzik: „Mikor mennek már a francia gyarmatosítók a pokolba?" Az ugyancsak az érdeklődés homlokterében álló tuniszi kérdés viszont a tuniszi nép kérdése, amely ugyancsak így hangzik: „Mikor mennek a francia gyarmatosítók a pokolba?" Minden gyarmati kérdés lényege ez. A kérdés egyre égetőbb, egyre sürgetőbb. És a gyarmati népeket elnyomó és kihasználó gyarmatosítók előbb-utóbb felelni fognak.

AGRESSZOR

Az USA kézzel-lábbal tiltakozik az agresszori minősítés ellen. Két vélemény csatázik itten. Az egyik a világ népeinek véleménye, amely szerint az USA agresszor. A másik vélemény szerint az USA nem agresszor; ez utóbbi az USA kormányának a véleménye. Az agresszori minősítés elleni védekezésnek két módja van: az első az agresszió mellőzése., A másik mód a letagadása. Az utóbbi kétségkívül a nehezebbik mód. Ez az egyetlen terület, ahol az USA kormánya meg tudta mutatni az USA népének, hogy nem retten vissza egy kis nehézségtől...

ZAHEDI

Fazlollah Zahedi iráni üzletember. Hatalmas gabonaraktárai vannak. Olyan jó üzletember, hogy elérte a tábornoki rangot és olyan jó katona, hogy hatalmas vagyonra tett szert. A második világháború alatt a náci ügynökökkel és a német katonai parancsnoksággal működött együtt, ma pedig az amerikai és angol tőkésekkel. Zahedi tehát nem válogatós megbízói dolgában; de amint látható, a megbízói sem válogatósak Zahedi dolgában. A régi jezsuita mondás szerint a cél szentesíti az eszközt; ennek alapján Fazlollah Zahedi máris szentnek tekinthető, mint eszköz. Mármint az imperialisták eszköze. Zahedi tábornok véres puccsa után kulcspozíciót foglal el Iránban. Börtönkulcspozíciót. Ezrével rendeli el a letartóztatásokat. Zahedi tábornok és megbízói be vannak rúgva az olajtól. (Nincs messze az idő, amikor ki lesznek rúgva.)

TRIESZT

Trieszt festői fekvésű kikötőváros az Adriai-tenger, illetve pontosabban a Trieszti-öböl partján. Kikötővárosról lévén szó, Olaszországnak is volna néhány kikötése Triesztiel kapcsolatban, Jugoszláviának is. Az atlanti szövetség beltagjáról és kültagjáról lévén szó, Olaszország és Jugoszlávia alapvető álláspontja természetesen azonos. Mindkettő egyformán, árnyalatnyi különbség nélkül magának akarja Triesztet. Olaszország haragosan összevonta szemöldökét, mire Jugoszlávia még haragosabban összevonta szemöldökét. Ez azonban a kisebbik baj, mert Olaszország a szemöldökén kívül a csapatait is összevonta. Erre Jugoszlávia is összevont minden összevonhatót. Összevonva: ezek a politikai viszályok komolyan meggyengítik az északatlanti szövetséget. Ezt a tényállást viszont — Sulzberger vonta így össze a New York Timesben, hogy ő is összevonjon valamit...

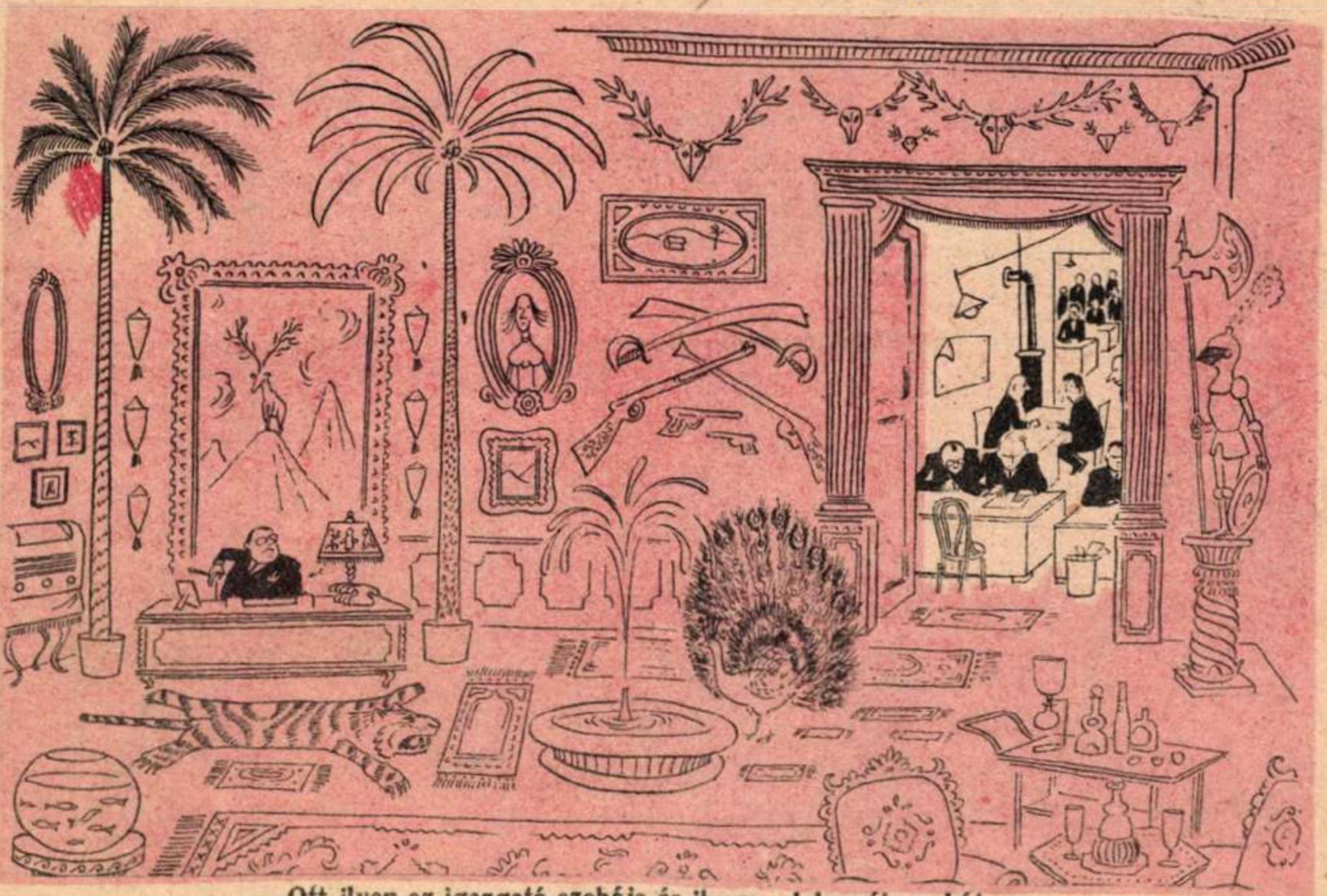
Zavar
az USA ENSZ-kórusában

(Az USA már nem teljesen ura az ENSZ-beli szavazógépének.)

— *Mi van itt? Ezek elvesztették a hangomat!...*

Ahol Öntelt Ödön az igazgató

Ott ilyen az igazgató szobája és ilyen a dolgozók szobája.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Szinte hihetetlen!

Ha bármelyikünk ajtajának zárjába beletörik a kulcs, szerzünk egy lakatost és kivetetjük. De nem így van ez abban az esetben, ha a javitandó zár birtokosa egy zár- és lakatgyár!

A helyzet mogyoróhéjban a következő: a Ferunion külkereskedelmi vállalat nagyobb külföldi részszállítást várt az Elzett zár- és lakatgyártól. A szállitási határidő közeledett, az áru azonban nem tette ezt. Sőt, inkább távolodott. Többszöri sürgetésre, augusztus 13-án az Elzett levélben közölte a Ferunionnal, hogy a késedelem oka roppant egyszerű. A szóbanforgó árumennyiség szállitásra készen várakozik a gyár egyik raktárában, azonban sajnálatos véletlen folytán a raktár zárjába beletört a kulcs. Mihelyt a raktárt kinyitották, azonnal küldik az árut.

Most jön a fordulat. Bármely halandó úgy képzeli, hogy egy zár- és lakatgyárban, ahol a lakatosoknak és más szakmabelieknek serege dolgozik, pillanatok műve egy betört kulcsnak a zárból való kivétele.

Nem így történt. Augusztus 13-a előtt tört bele a kulcs a zárba. 16-án telefonált a Ferunion kétségbeesve, 17-én sirva, 18-án kiáltozva, 19-én hörögve... Hiába minden; a válasz ez volt: még mindig benne van...

Augusztus 22-én, délelőtt 11 óra 10 perckor, nyilván kürtszó és orgonazúgás közepette végre kiszedték a raktárzárba betört kulcsot. Röpke tiz-tizenkét nap telt el tehát a beletöréstől a kivételig. Tiz-tizenkét napig ültek a világhirű Elzett zárak és lakatok egy ajtó mögött, amelyen szintén egy világhirű Elzett zár ült, nyilásában a napokkal azelőtt beletört kulccsal. Úgy hisszük, ha a kulcs nyelve nem tört volna bele a zárba, már régesrégen megmondta volna véleményét az ilyenfajta ügykezelésről!

vaj —

Drága utazás

Megesik, hogy az embernek kedve szottyan, mondjuk.. Szekszárdra utazni.

A dolog idáig roppant egyszerű. Az ember jegyet vált az Engels-téri MÁVAUT-pályaudvaron, felül az autóbuszra és hipp-hopp Szekszárdon terem.

Szekszárd szép város, de egyszer mégis csak haza kell utazni. A dolog még mindig roppant egyszerű. Az ember kimegy a szekszárdi MÁVAUT-állomásra, megváltja a jegyét és felül a Budapest felé induló autóbuszra. Útközben jön a kalauz, elkéri a jegyet és megnézi.

Ezután a következő párbeszéd zajlik le:

A kalauz: A jegy érvénytelen!

Az utas: Hogy-hogy érvénytelen? Most vettem Szekszárdon a MÁVAUT-nál!

A kalauz: Ez a baj! A jegy szekszárdi, az autóbusz pedig budapesti. Tessék új jegyet váltani, vagy leszállni!

*

A tényállás a következő. A MÁVAUT-ot egy hónappal ezelőtt „átszervezték". Budapesten és vidéken önálló körzeti elszámolási egységek alakultak. Az egyes körzetek autóbuszain csak az illető körzet által kiadott jegyek érvényesek. Ez magyarul azt jelenti, hogyha egy budapesti körzetbe tartozó autóbusz útja során bemerészkedik egy másik körzetbe, az ott felszálló utas csak az autóbuszon válthat jegyet. Ha jegyét előre kivánja megváltani, az „idegen körzeti" MÁVAUT-állomáson, ennek sincs — látszólag — semmi akadálya. A budapesti körzet ugyanis budapesti bélyegzővel ellátott jegyeket küldött — bizományba — az idegen körzetekbe.

Gyakran előfordul azonban, hogy az idegen körzet jegypénztárosa tévedésből saját körzeti bélyegzőjével ellátott jegyet ad. Az utas ezt persze nem veszi észre, hiszen — nem ismerve az új rendszert — helyénvalónak tartja, hogy a Szekszárdon váltott jegyet szekszárdi bélyegzővel illessék.

A kalauznak viszont utasitása van, (?) hogy csak azt a jegyet fogadja el érvényesnek, melyen saját körzetének bélyegzője díszeleg.

GARAI TAMÁS

Kálváriajárás — egy kulcsért!

Üdülés előtt álltunk és kiderült, hogy nem tudjuk lezárni a lakást, mert nincs előszobakulcs. Nosza, mi sem könnyebb ennél, veszünk egyet. Feleségem reggel, üzletnyitáskor elindult.

A József-körúton lakásunkhoz közel, a Rákóczi-tér környékén talált is egy Vas- és Edényboltot.

— Nincs kulcsunk, tessék talán lejjebb menni.

A lejjebbi boltban se volt kulcs. Ám valaki azt tanácsolta, hogy van egy Vas- és Edénybolt a Baross-utca és Szűz-utca környékén. Talpal az én asszonyom, de ahogy megtalálja a boltot, megriad. „Leltározás miatt zárva!" — hirdeti az elutasitó tábla. A roló félig lehúzva s alatta ül néhány ember.

— Mi, sajnos, zárva vagyunk, de a Kálvária-tér sarkán van egy másik bolt, talán ott!

Bolt van, az igaz, de kulcs? Kulcs bizony itt sincs, de a buzgó elárusitó adott egy jótanácsot:

— Tessék venni egy Wertheim-zárat ötvenhárom forintért!

— Köszönöm, kicsit sok.

— Sok? Akkor tessék az Őr-utcába menni, ott van egy javitóüzem.

A javitóüzem a pincében van. Nézik a zárat, forgatják s ha kulcs nincs is, de van újabb tanács:

— Tessék felmenni az emeletre az irodába! Majd ott.

Az iroda elég kurtaszavú alkalmazottja így:

— Mi magánosoknak nem dolgozunk!

S a kurta mondatot még megtoldotta az egyre sürgetőbb eiránkozásra:

— Az Eszperanto-utcában van egy lakásfelszerelő vállalat, talán ott.

Ott nagyfontoskodva megnézik a zárat és újabb tanács:

— Jobb, ha egy újat vesznek, kérem, mert ha ezt megcsináljuk, többe kerül a leves, mint a hús!

Mit tehet ilyenkor a kulcskereső? Vissza a kiindulási boltba!

— Kulcs nincs! — mondják újra. — De van zárunk tizennyolc forintért.

— Nekem kulcs kell — méltatlankodik a feleségem.

— Tessék a Bajcsy-Zsilinszky-út hatvannégybe menni, a „Kulcskirály"-hoz.

Nem éppen bizalmat keltő cím ez, de ha már az embernek kulcsra van szüksége, hát egye manó, még a „király"-hoz is elmegy gyalog.

A kulcskirálynál óriási a forgalom. Jönnek, mennek, kulcsot kérnek az emberek és csalódottan távoznak. Kulcs nincs. Tanács azonban van:

— A Nagymező-utcában van egy kulcskészitő, talán ott.

Gyerünk a Nagymező-utcába. Pincehelyiség, három férfi, jólmenő javitó-üzlet. Egyikük átveszi a zárat, rámosolyog a kálváriát járó kulcskeresőre és azt mondja:

— Lesz itt kulcs!

— Mennyibe kerül?

— Huszonöt forintba! De csak három nap múlva!

— De kérem, üdülni megyünk, a lakás nem maradhat zár nélkül, nagyon kérem, ha lehetne?

Megenyhül a sziv s kicsit hamiskás mosollyal mondja, hogy a többiek meg ne hallják:

— Megcsinálom még ma, jöjjön érte este hét órára!

Este hétre elmentünk a kulcsért. Készen volt. Csupán egy teljes napjába került a feleségemnek. Úgy hiszem, ez kicsit sok!

KOPRÉ JÓZSEF

Ludas Matyi elintézte

„Mi van az újitási díjammal?" cimű közleménnyel kapcsolatban intézkedtünk, hogy az Épitőipari Tröszt Szőke Ferenc, Diósi Gáspár és Szabó András részére a megállapitott újitási jutalomösszeget fizesse ki. A mulasztásban vétkes személyeket felelősségre vonják.

Épitésügyi Minisztérium

A MÁV Épületszerelő és Előgyártó ÜB panaszával kapcsolatban vizsgálat indult. A vállalat is hibás, mert nem határozták meg, hogy milyen ártalom ellen kérnek védőételt. A bürokratikus ügyintézés birálatát elfogadjuk és a védőétel-engedélyekkel kapcsolatos hosszadalmas eljárásokat leegyszerűsitettük. Ezzel kapcsolatban hivatalos lapunkban új végrehajtási utasitást adtunk ki, melynek értelmében a védőétel-engedélyeket ezentúl közvetlenül a kerületi orvos adja ki.

Közlekedés és Postaügyi Minisztérium Vasuti Főosztálya

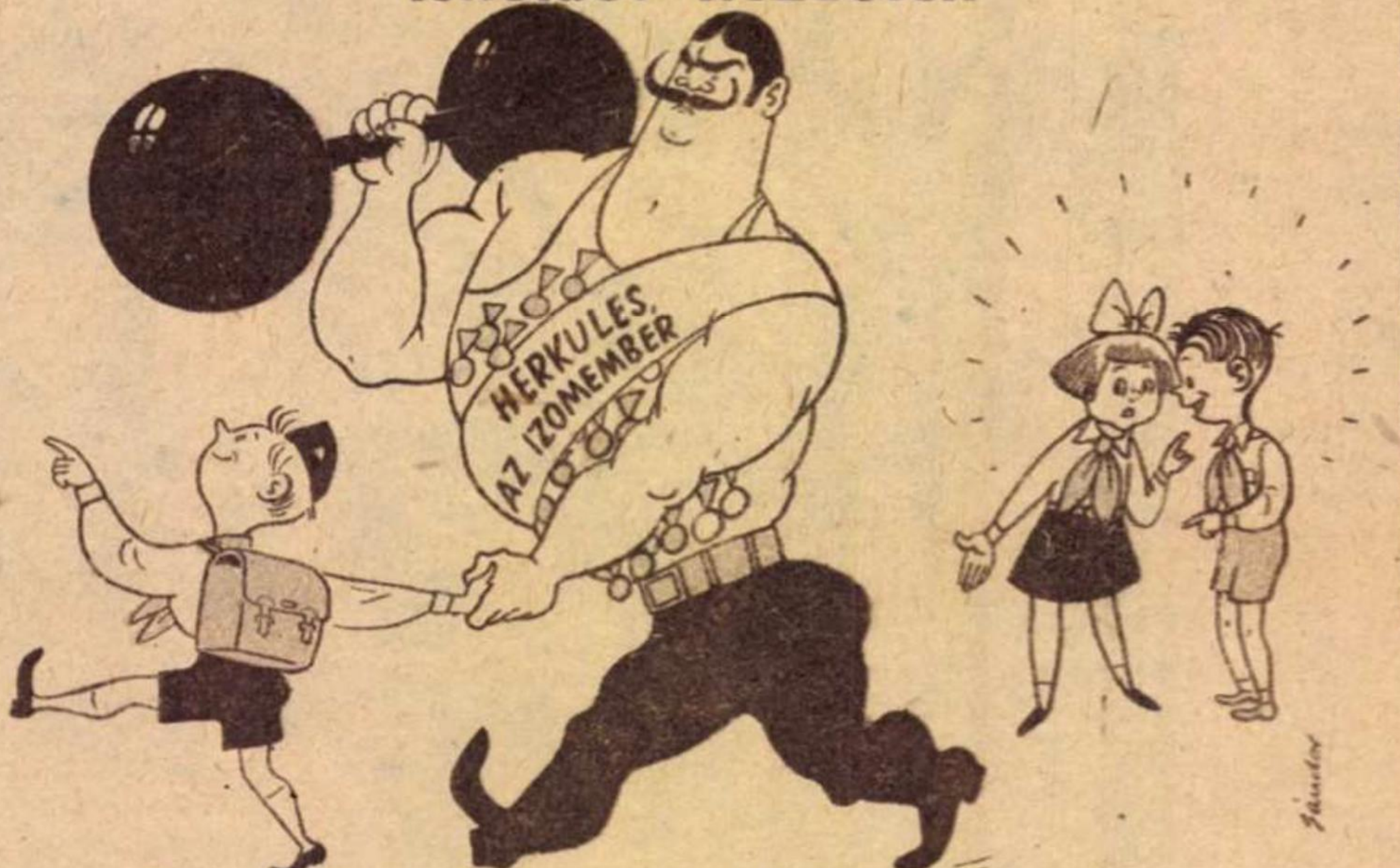
Az „Egy utca aludni akar" cimű cikkel kapcsolatban a IX. kerületi Tanács épitési osztályának vezetője eljárt a Közúti Hidkarbantartó Vállalat igazgatójánál. A vállalat igazgatója igéretet tett arra, hogy a Közraktár-utca lakóinak éjszakai nyugalmát nem fogják zavarni. Figyelmeztettük az igazgatót arra, hogy amennyiben a munka jobb megszervezésével nem tudják ezt elérni, a legszigorúbb eljárást fogjuk vele szemben foganatositani. Köszönjük a Ludas Matyinak, hogy felhivta figyelmünket az éjszakai csendháboritásra.

Tóth Endre
IX. kerületi Tanács Végrehajtóbizottságának elnökhelyettese

Kivizsgáltuk Balázs Istvánné panaszát, aki sérelmezte, hogy a férje által felajánlott ingatlanért járó összeget nem kapta meg. Intézkedés történt, hogy Balázs Istvánnénak haladéktalanul fizessék ki a pénzt.

NAGY BÉLA,
a Heves megyei Tanács csop. vez.

Iskolaév kezdetén

— Miért viszi Pisti magával az iskolába ezt az erős bácsit?
— Szüksége lesz rá, hogy legyen, aki kihúzza az Úttörő Áruházban vásárolt új tolltartó fedelét!

Dióhéjban

„Siófokon nyaraltunk, de nem kaptunk levelezőlapot" — irják a Külkereskedelmi Minisztérium dolgozói. Megjegyzik, hogy a siófoki postán téli mátrai lapokat árusitanak, de ők nem akartak a Balaton mellől zuzmarás mátrai lapokat küldeni.

A Pozsonyi-út környékén lakó dolgozók sérelmezik, hogy egy épitkezési vállalat a Sallai Imre-utca vonalán a Csanádi-utcától a Gogol-utcáig minden utcát lezárt, ezért a környék lakóinak nagy kerülőt kell tenniök, ha a Váci-út felé igyekeznek. A legbosszantóbb az — irják — hogy a Victor Hugo-utca lezárására semmi szükség sem volt, mert az elkeritett úttest és járda teljesen szabad, épitőanyag sincs rajta. Meg kell nyitni újra a gyalogjárók részére a forgalmat a Victor Hugo-utcában — kéri Lovas Mártonné a környék dolgozóinak nevében.

A budapesti Abbazia-kávéházról ir Gombó Tiborné miskolci lakos (Számuelly Tibor-u. 1.). Budapesten volt látogatóban s az Abbazia-kávéházban vacsorázott. Az abrosz piszkos volt, a pohár pecsétes. Vacsora után málnaszörpöt kért, azt is piszkos pohárban hozták. Panaszt emelt, mire azt a választ kapta, hogy a pohár keskeny, nem megy bele az ember keze és így kézzel nem lehet kimosni. Javasolta, hogy kefével tisztitsák a poharakat. A kávéházban elismerték, hogy ez jó megoldás lenne, de sajnálkozva jelentették ki, hogy nincs keféjük.

Mégis kaptam kartácsszeget!

Kartácsszegre volt szükségem, ezért bementem a legközelebbi Vas- és Edényboltba. Nem kaptam. Még öt vasüzletben jártam, de mindenütt azt a választ kaptam: kifogyott.

A kartácsszeg utáni hajszában kifáradtam és betértem Budapest, IV. kerületében, Újpesten az Árpád-úti népbüffébe. Túrósmetéltet rendeltem. A kiszolgáló elvtársnő megismert, mert a minap, amikor éjjeli járaton teljesitettem szolgálatot, észrevettem, hogy szalad a villamos után és megvártam őt. Mosolyogva üdvözölt és a túróstésztára talán a rendesnél egy kicsivel több tejfelt öntött.

A túróstészta kedvenc ételem, jó sokat tűztem villám hegyére. Egyszer csak recsegni kezdett valami a fogaim között. Megnéztem, mi az: kartácsszeg volt.

Szücs II. Pál
IV., Nyár-utca 34.

Baj van a potonyi iskolával

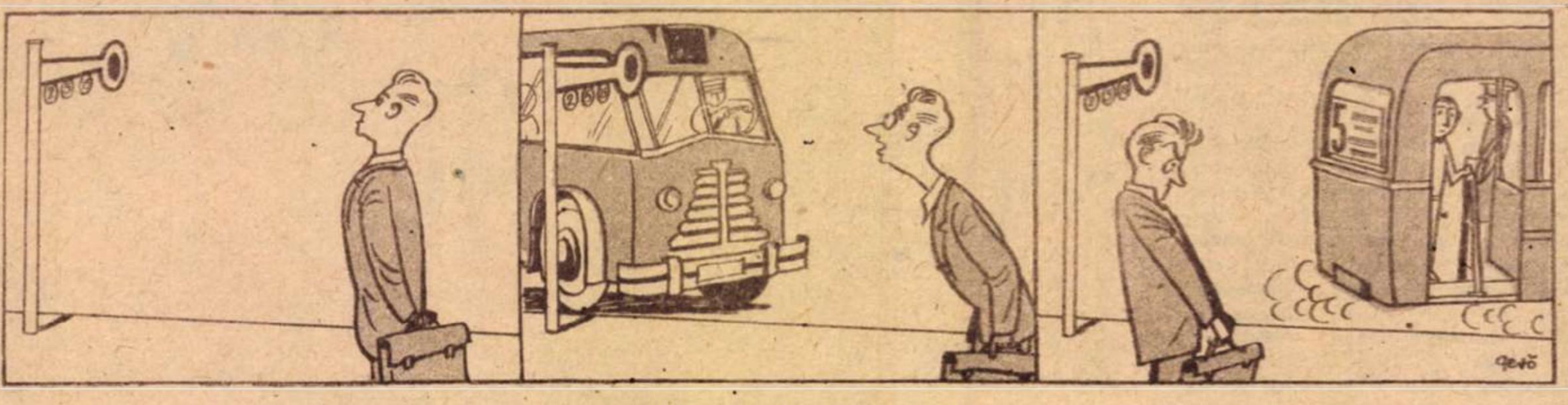

Kis községünkben, Potonyban (Somogy megye) a tanulók létszáma 84. Az iskolában azonban csak 40 ülőhely van. Amikor bevezették a községben a villanyvilágitást, mi is kaptunk villanyt, de a falakat nem festették át, most is olyan csunya a fal, mint 1952-ben, mikor a vezeték miatt a szerelők kivésték. W. C.-t is akartunk épiteni, de az iskolaév kezdetére nem lett készen. A padok egy része összetört, meg kellene csináltatni.

Mindezt elmondottam Kaposvárott a megyei népművelési osztályon, ahova Dinnyés József VB-titkárral együtt utaztam fel. Nem kaptunk segitséget! Mindössze az történt, hogy 600 forintot utaltak ki, ami semmire se volt elég. Mikor e sorokat irom, pár nap mulva megkezdődik a tanitás, de a 84 gyerekre mindössze egy tanitó jut. Igy képtelen ellátni feladatát. Gyermekeink egészségéről, tanulásáról, második otthonáról, az iskoláról van szó. Segits Ludas!

Gorjáván Ferenc
MDP-titkár

Apró bosszúságok

— Mikor jön már az a nyomorult ötös? — Mi lehet ez? Ötös, kettes, kilences??? — Ördög vigye... ötös volt!

Kedves vendégeink

a Koreai Néphadsereg Tánc- és Enekegyüttesének tagjai

Li Szun Nam

Ra Ku

Kim Szan Hun

Ri Szan Ku

Han Szok Csun

Csun Szil

Li Dzon Szu

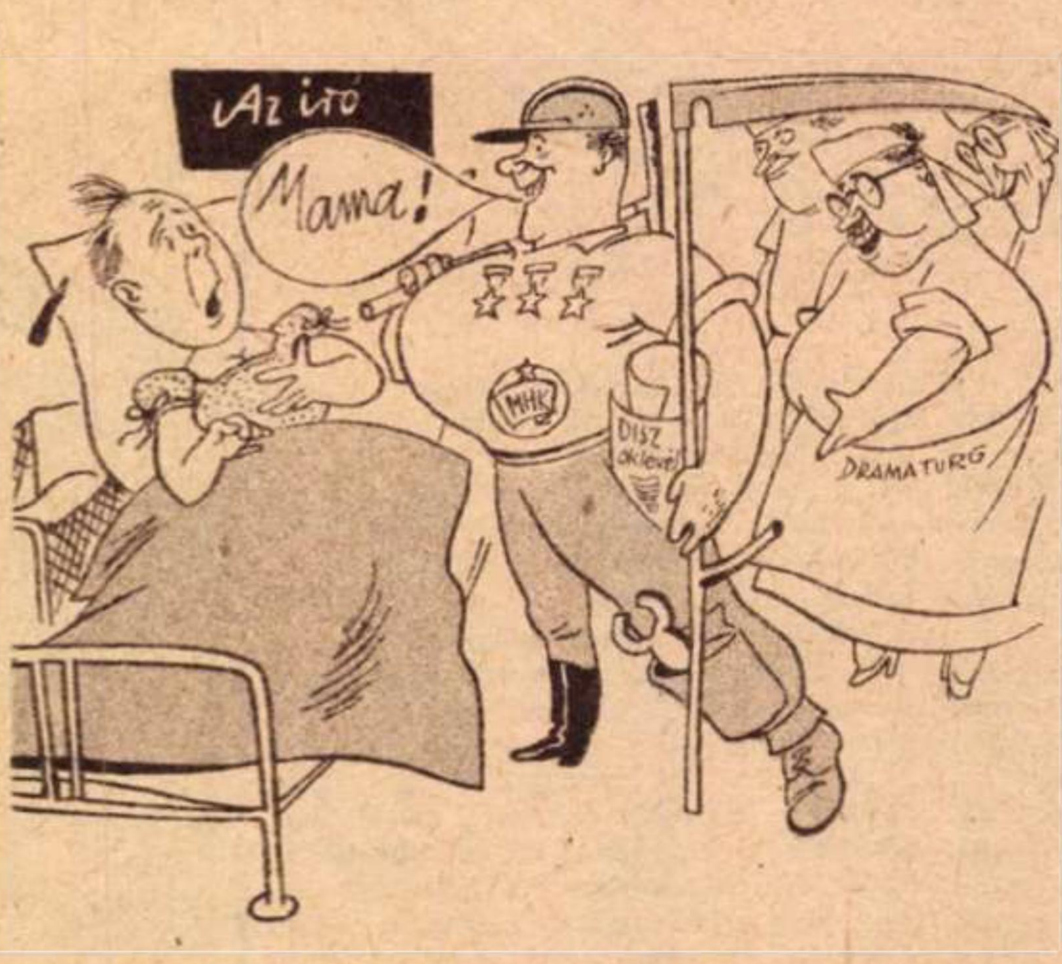
(Edma rajzai)

Kulturfront

A pozitív hős születése

— Kérjük a kicsikét, most a mi munkánk következik! ...

... és az anyja se ismer rá ...

Ludas Matyi a balettiskolában

Nem akartuk zavarni az órát és a tanterembe lábujjhegyen léptünk be. Rajtunk kívül még huszonheten álltak lábujjhegyen: az Állami Balettintézet hatodik osztályának összes növendékei.

Ebben az iskolában, ahol a balett jövendő művészeit tanítják, sok minden van másképp, mint más iskolában. Itt például szigorúan kötelező a „könyöklés" is, mert a helyes könyöktartás nagyon fontos a táncnál.

A gyakorlatok egy részét a fal mellett húzódó korlátnál kell végezniök a növendékeknek. Nem könnyűek a gyakorlatok és így bizony sok hibára kell figyelmeztetnie növendékeit Szalay Karola tanárnőnek, a volt primaballerinának. Pedig ő a tizennégyéveseket tanítja, akik már hatodik éve tapossák a balettiskola padlóját, hogy a kilencedik év után az Operaház színpadára kerülhessenek.

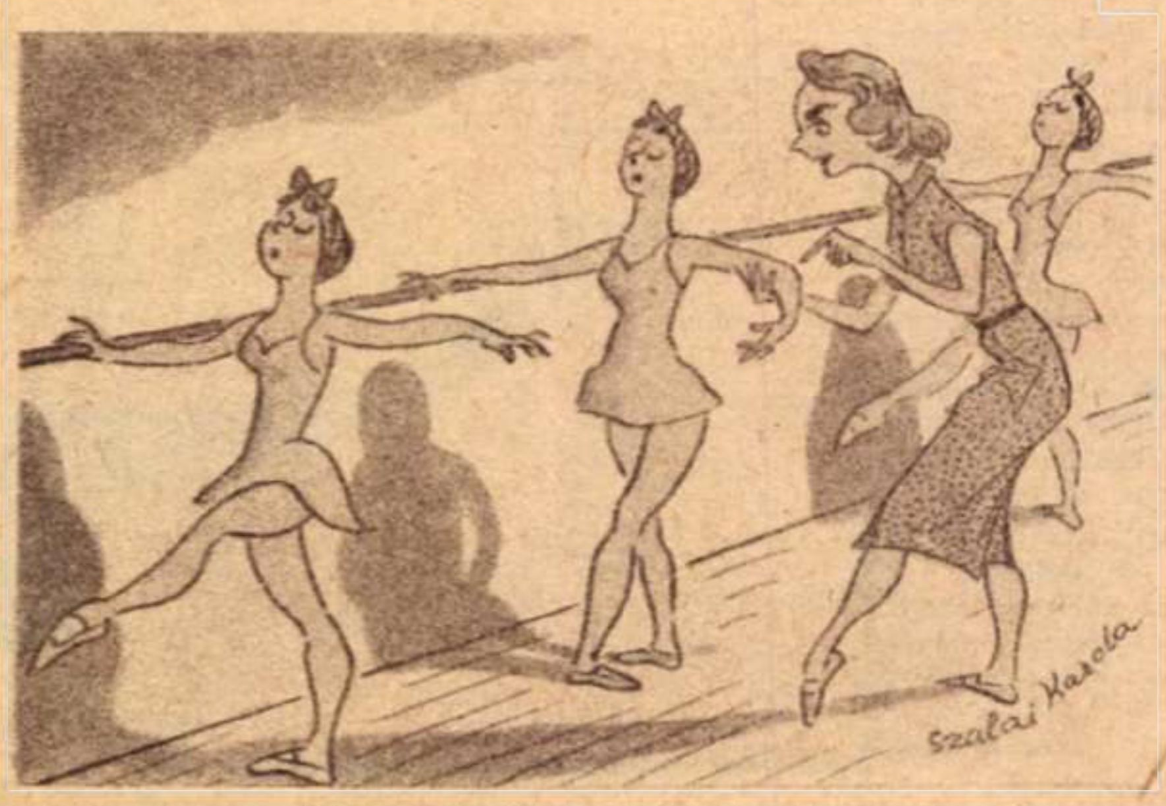
A Lőrincz György igazgatása alatt álló intézetben délelőtt a tánc, délután pedig többek között a — számolás művészetét tanulják. Az intézetben ugyanis általános iskola is van. A növendékeknek ugyanolyan szorgalmasan kell tanulniok a nyelvtant és a számtant, mint a spiccet és az alapgyakorlatokat. Később az algebra és a „Hattyúk tava" a tantárgy. Az áltörteket és a „Fából faragott királyfi"-t is egyformán kell tudni.

Elbúcsúztunk Szalay Karola tanítványaitól és átmentünk a kis elsőévesekhez. Legtöbbjük akkor született, amikor felszabadult az ország. Nyolcévesek ... Itt van köztük Szinevald Aranka, egyike a legnagyobb ígéreteknek, aki máris igyekszik példaképét, a nagy Ulanovát utánozni. Salomvári Laci már az „öregebbek" közé tartozik, mert bár elsőéves, kilencéves is elmult.

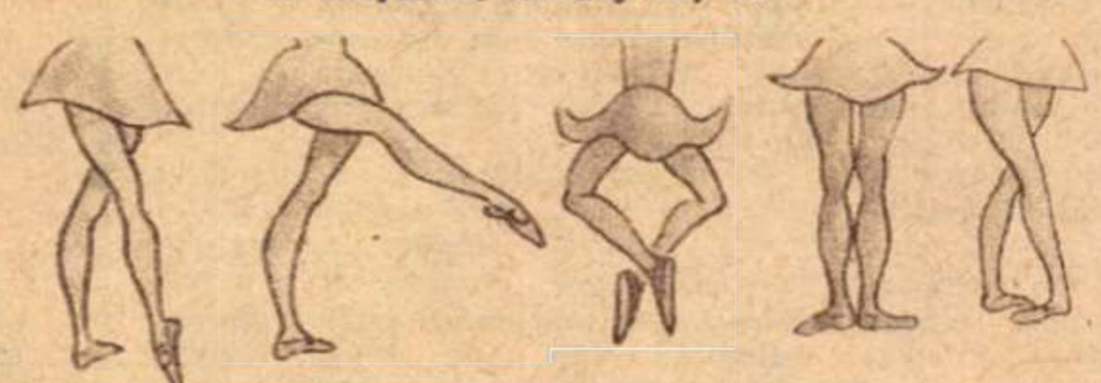
Sorra bemutatja az első órán tanult pózokat. Az elsőéves Erdei Kató, Kálmán Árpád és Menkó Gábor is nagyon ügyesek. A délutáni iskolában is megnéztük őket. Amíg délelőtt a jó mozgásra törekedtek a jövendő mozdulatművészei, most mozdulatlanul ültek a padban.

Szemmelláthatóan fárasztó volt számukra az ülés. Alig várták, hogy néhány nehéz táncmozdulat közben kipihenhessék magukat.

Palásti László

A könyökkel mindig baj van

„Tendu", „Battement relevé lent", „Echappé", „Alapállás", „Kezdés".

Szinevald Aranka „utánozza" Ulanovát

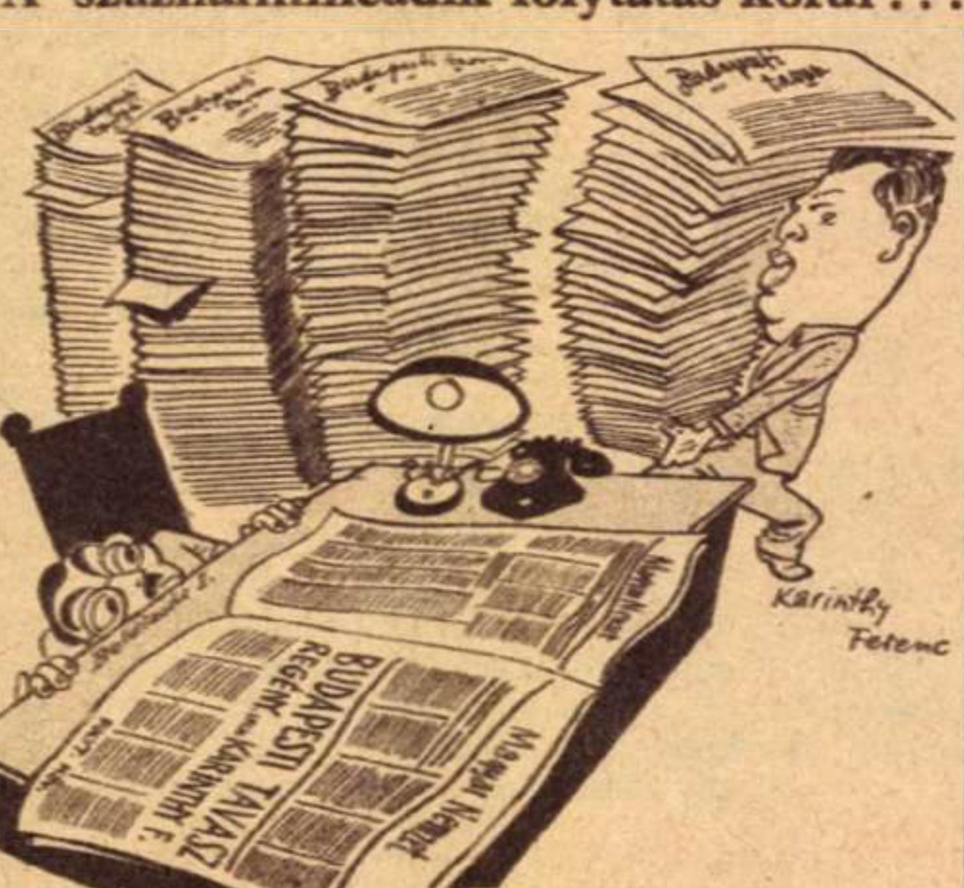

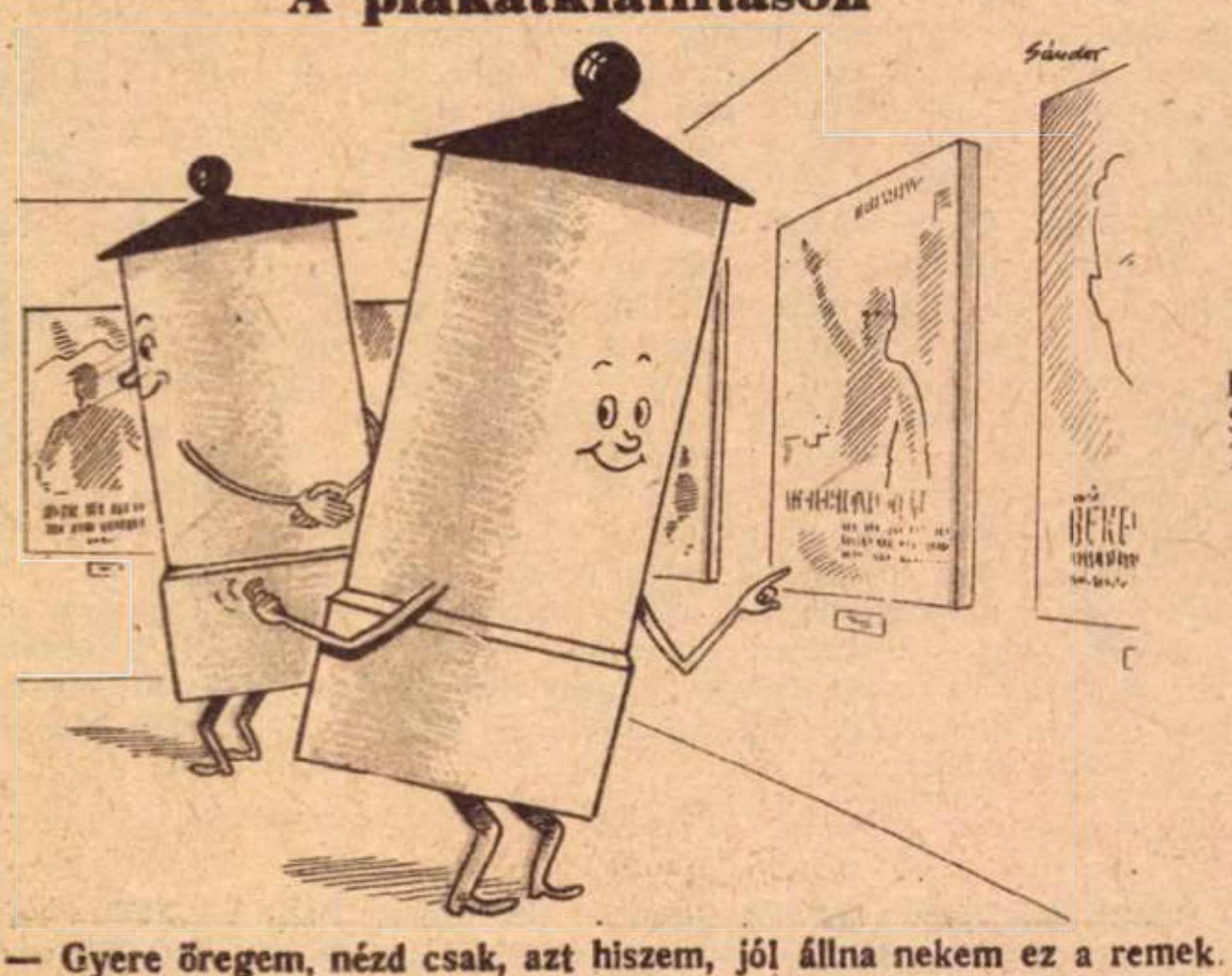
Akik délelőtt sokat mozogtak, délután mozdulatlanul figyelnek. Aki elmarad az ütemmel ...

A százharmincadik folytatás körül ...

— Mondja, Karinthy elvtárs, meddig tart még a „Budapesti tavasz"? Hiszen már itt az ősz!
— Nézze, Boldizsár elvtárs, a telet még átvészeljük, aztán nyugodtan folytathatjuk, mert újra tavasz lesz ...

A plakátkiállításon

— Gyere öregem, nézd csak, azt hiszem, jól állna nekem ez a remek Konecsni plakát.

A vidéki színházak ünnepi hete

kulturális életünk nagy eseménye volt. A vidéki színházak előadásainak itt közöljük egy-egy kiemelkedőbb szereplőjét.

Szegedi Nemzeti Színház: Fáklyaláng
Józsa Mihály — Barsy Béla Kossuth-díjas

Miskolci Déry Színház: Havasi kürt
Oleszja — Görög Mara

Szolnoki Szigligeti Színház:
Holub — Erdődy Kálmán

Győri Kisfaludy Színház: A kőszívű ember fiai
Liedenwall Edit — Gyurkovits Zsuzsa

Pécsi Nemzeti Színház: Zrinyi riadója
Zrinyi Miklós — Kormos Lajos

Allami Falu Színház: Közös út
Benkó — Derecskei Pál

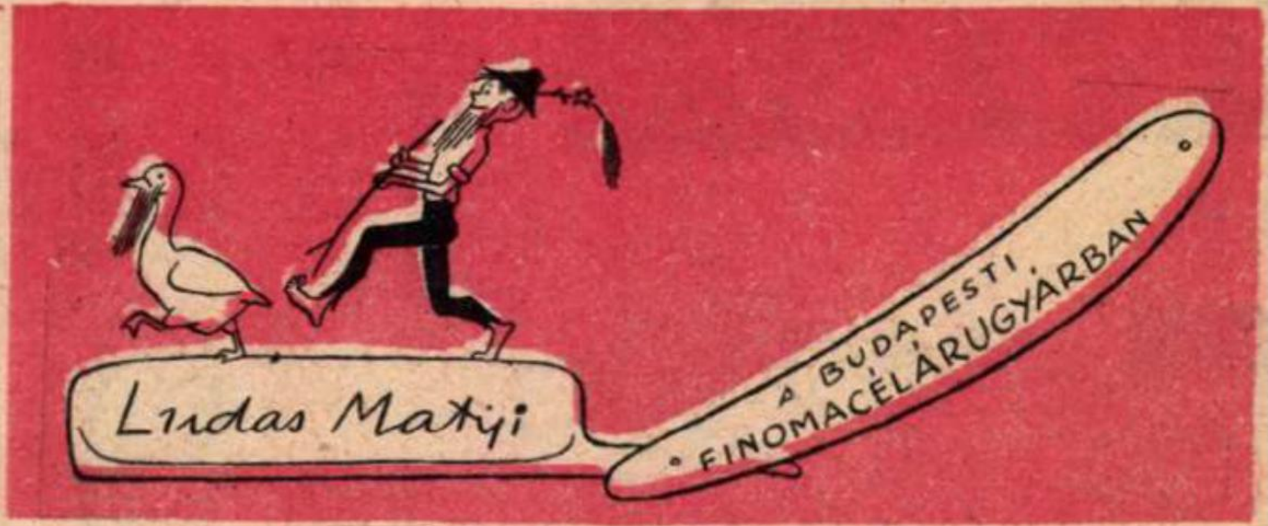

Kecskeméti Katona József Színház: Leszámolás
Tatjána — Móricz Lili

Debreceni Csokonay Színház: Nem magánügy
Kirpicsnyikov — Selmeczy Mihály

(Sándor Károly rajzai)

Álmos reggelekre emlékezünk... A tükörből önön borostás arcunk néz ránk és a penge sercegve húzza a habot, a bőrt, a szakállt. Ajkunk hajnali karénekhez cseppet sem hasonló szavakat rebeg, amikor borotválkozás után végigsimítjuk borostásan maradt arcunkat.

Egynapos szakállal — nagyon erős szakállunk és nagyon gyenge bőrünk van, mint minden férfinak — kibaktattunk a borotvapengék szülőhelyére: a Finomacéláru-gyárba. Elhatároztuk, hogy itt a termelők előtt fogunk megborotválkozni egy frissen gyártott pengével, hadd lássák, hogyan szenved a fogyasztó. Talán akkor megesik a szívük rajtunk.

Első benyomásunk kedvező. Azt hittük, csupa szakállas emberrel lesz dolgunk, akik ismerve saját készítményeiket, inkább a szakállnövesztés mellett döntöttek. Tévedtünk. A férfidolgozók egytől-egyig simára borotváltak és nem borbélynál borotválkoznak, hanem sajátkészítményű pengékkel. Káli Gyula igazgató — nincs szakálla — és Balázsfai Albert főmérnök — neki sincs — Zséder Károlyné párttitkár társaságában fogad bennünket. Hogyne, nem lesz akadálya annak, hogy megborotválkozzunk. És, ami a penge elleni panaszokat illeti... hát abban van némi igazság. A baj az acélnál kezdődik. Salgótarján félvállról kezeli a beretvaacél gyártását, hiszen aprócska tétel ez az ő sokmilliós termelésében. Pedig, a salgótarjáni hengerész is borotválkozik, és ha húz a penge, akkor a Finomacéláru-gyárat szidja, pedig részben sajátmagát is szidhatná.

A Gránit és a Solus gyárak szállítják a köszörűköveket, amelyekkel a pengék élét csiszolják. Sajnos, olyan követ gyártanak, amely nem csiszol, hanem tép. Szegény penge, a kölcsönt a fogyasztó szakállának adja vissza: nem vágja, hanem tépi. A köszörűkőgyárak termelésében sem jelentős tétel az a párszáz kő, amelyre a Finomacélnak egy év alatt szüksége van, tehát, inkább hatalmas malomköveket gyártanak, mert azok tervteljesítésükben, a dolog természeténél fogva nagyobb súllyal szerepelnek.

No, és a Finomacél idősecske gépei? Eddig nem kaptak új gépeket a pengegyártáshoz, hiszen csupán néhány millió férfi szakálláról van szó, és arról, hogy ne kelljen kora reggel mérgesen indulni a munkába, mert „húz az a nyomorult penge, hat helyen pattant ki a bőröm..." Minden férfitársamat megnyugtathatom: útban már az új gép. Öröm lesz vele olyan pengét gyártani, amellyel öröm lesz a borotválkozás.

Ennyit a gyáron kívül álló hiányosságokról. De mi van a falakon belül? A gépek mellett főleg nők dolgoznak. Rossz elgondolni, mi történik akkor, ha mondjuk az egyik lány összevész a vőlegényével és az egész férfinemen úgy akar bosszút állni, hogy egy tekercs pengébe ferdén vágja bele az élet. Egy férfi rossz magaviselete miatt könnyen megeshet, hogy huszonháromezren bűnhődünk. Egy tekercsből ugyanis ennyi penge készül.

A pengegyártás menetét nem írjuk le, csak annyit, hogy itt is akad számos hibaforrás. Ha Bajor Gáborné nem vigyáz a sajtológépnél, ferdén vágják a szalagba azokat a nyílásokat, amelyekkel a penge a készülékbe illeszkedik. Ha a pengegyártó kombájn hat fenőköve nem tiszta, akkor a kövek elégetik a penge élét, vagy az egyik felét jobban fenik ki, mint a másikat. Ugyanez a hiba megtörténhet a fenőgépen is, ahol bőrtárcsákon fenik tovább a pengéket.

A minőségi ellenőrzést szintén nők végzik. Abból az elgondolásból, hogy a nőknek is fontos a férfi simára beretvált arca, hiszen elvégre csók is van a világon. A MEO vezetője férfi: Alt Lászlónak hívják és olyan szépen lengő barna szakállal üdvözölt bennünket, hogy szinte megcáfolta a pengék jó minőségéről mondott véleményét. Ennek ellenére kiválasztottunk vagy ezer darab penge közül egyet, hogy itt a gyárban, nyílt színen megborotválkozzunk vele. Budapest pengét helyeztünk a magunkkal hozott készülékbe, most jött ki a gépből, még nem volt csomagolva. Szappanozás közben megtudtuk, hogy csomagolásnál a papír gyakran hozzáér a penge éléhez és ez nem tesz jót. Se a pengének, se a szakállnak. Ez év végére ezt a hibaforrást is kiküszöbölik, többszínű, új műanyagcsomagolásban, tizesével hozzák forgalomba a pengéket. Az így csomagolt pengék éléhez nem férhet majd se papír, se kétség.

Arcunk szappanozását többen nézik. Fontos az alapos szappanozás — mondják. A pengét sose mártsa vízbe, mert akkor veszít az élességéből. Nézze meg, jól fekszik-e a penge a készülékben, mert ez is fontos.

Minden óvatossági rendszabályt betartottam. Öt percig szappanoztam, aztán lelkemet az égnek, testemet az anyaföldnek és szakállamat a Budapest pengének ajánlva, nekifogtam. A szobában a szakáll sercegését is meg lehetett hallani. Első húzás a készülékkel, a habban széles út keletkezik és — csodák csodája — a penge nem húz. Odanyúlok a leberetvált részhez, sima bőrt tapintok. Ránézek a finomacélgyáriakra, arcukon elégedett mosoly. Büszkék rá, hogy meg tudok borotválkozni a pengéjükkel. Amikor végzek és egy söröspohárból megmosdom — nincsenek itt berendezkedve futó beretválkozó vendégekre — végigsimítom az arcomat. Aztán az igazgató elvtárs is megsimogat. Utána a főmérnök elvtárs. A párttitkárnő elvtársnak is odatartom a képemet, hadd legyen végre egy kellemes simogatás is az arcomon, de ő csak végignéz szakavatott szemmel és azt mondja: „Kitűnően megborotválkozott az elvtárs!"

Én is ezt mondom. Ez a Budapest penge már egészen biztató penge. Csak így tovább, kedves Finomacéláru-gyár, javítsák csak a borotvapengék minőségét. Salgótarjániak, küldjetek jobb acélt, köszörűkő-gyárak, küldjetek finom köszörűkövet és akkor meglátjátok, egy kettőre eljön az az idő, amikor a magunkfajta férfiember mennyei mosollyal ajkán fogja mondani: „No, öregem, tegnap olyan kellemes reggelem volt, mint már régen... Borotválkoztam!"

VAJDA ALBERT

Nemrég sok panasz volt még a magyar borotvapengék ellen

(Rajzolónk vázlatkönyvéből)

A középkorban

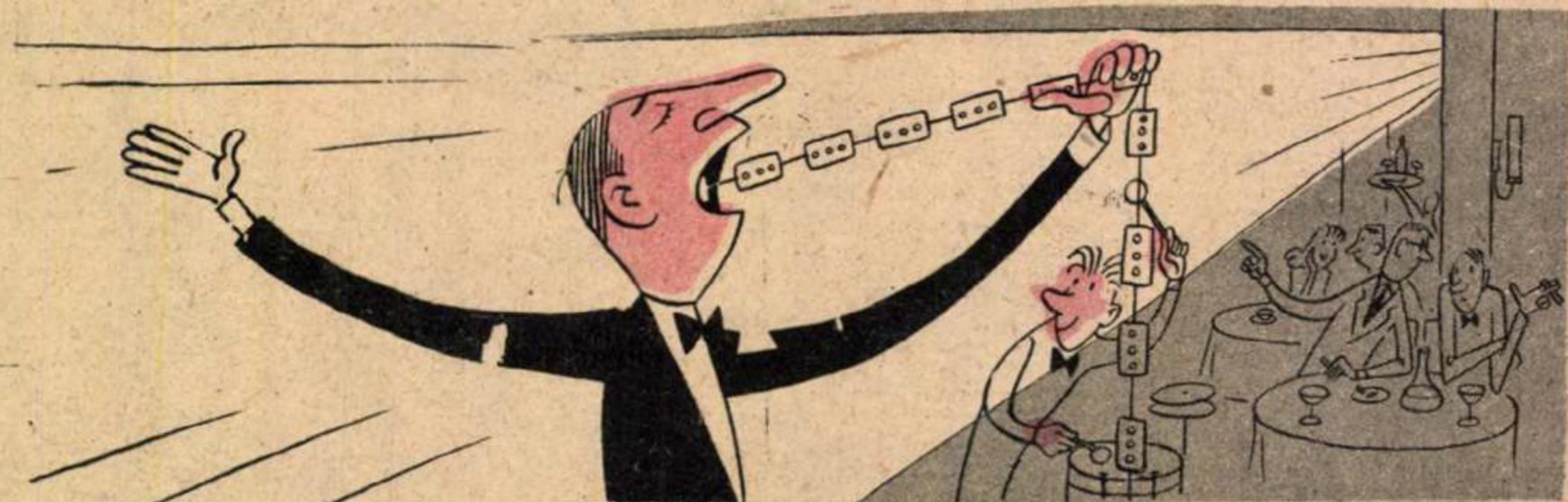
— Borotválja meg „Új Korszak" pengével!

Jól „húz" a penge...

— Nyugodtan megveheti kartársam, én is ezt használom!...

— Es nem vágja meg a torkát?
— Á, dehogy... Bajtársat használ...

Ma már jobb a helyzet

(Helyszíni borotválkozásunk után)

— Most nézzenek meg minket!

Gádor Béla: Sajátságos kutya

Nemrégen ajándékba kaptam egy hosszúfülű, lompos, barna kiskutyát. Asztra névre hallgatna, ha egyáltalában odafigyelne, amikor hozzábeszélek. De nem figyel, és nem engedelmeskedik. Ha hívom, elmegy, ha azt mondom neki: feküdj, a nyakamba ugrik. Sajátságos kutya.

Csakhamar megismertem jellemének alapvető sajátosságát. Végtelen szabadságszeretet lakik benne. A séta az istene, még a legízletesebb csontot is otthagyja a tányérján, ha valaki az ajtó felé indul. Egész napja izzó várakozásban és szakadatlan figyelemben telik el. Ha csak megmoccan valaki a lakásban, ha egy hamutartó a földre esik, ő már emeli a fülét, s aggodalmasan ráncolja homlokát: „Jó ez nekem? Visznek vagy nem visznek?" Az egész élet csak ebből a szempontból érdekli. Ha eljön az ideje és erős pórázra kötve sétálni viszem, vad örömtáncot lejt a lépcsőn, szűköl, nyerít és kotkodácsol, zeng tőle a lépcsőház. Az egész környék ismer már bennünket, hozzátartozunk a megszokott utcaképhez. Elöl Asztra megy csörgő örömmel, szinte hason csúszva, nyelve lilán fityeg ki az erőlködéstől, hogy megszabaduljon a fojtogató póráztól. Én tekintélyem roncsain őrködve ügetek mögötte és tántorogva próbálom követni szeszélyes ugrándozásait, amint a tébolyító szagok orgiájában esti ámokfutását végzi.

Mondom, hamar megismertem Asztrát, de ő sem töltötte hiába az idejét. Néhány nap leforgása alatt tisztába jött a családi szituációval. Rájött például arra, hogy bár én viszem sétálni, a séta időpontjának eldöntése mégis inkább a feleségemtől függ. Néhány hét mulva már az volt a helyzet, hogy a séta esedékessége előtt egy órával Asztra már megkezdte fortélyos manővereit. Lelógó fülekkel, szemrehányó tekintettel bebújt a legjobban látható sarokba s ott nyögött, sóhajtozott. Ajka lebiggyedt, arca beesett, szeme alatt mély karikák húzódtak a bánattól. Könnyes szemét állhatatosan feleségemre függesztette, aki nemsokára meg is sajnálta és rámszólt:

— Kérlek, légy szíves, vidd le ezt a szegény kiskutyát sétálni, már biztosan nagyon kell neki...

Mire én:

— Még ráér. Biztosan nem kell neki, csak ravaszkodik...

Asztra a sarokból élénk figyelemmel kísérte a vitát. Pár nap mulva már „hozzájátszott" a vitához. Ahogy az alkudozás elkezdődött, viharos örömmel rámugrott és végignyalt a képemen. Őrjöngött, nem lehetett bírni vele. Kénytelen voltam egy órával hamarabb levinni.

Ettől kezdve óvatosabbak voltunk beszélgetéseinkben. Rájöttünk, hogy a „séta" szót egyáltalában soha sem szabad kimondani, mert a kutya megőrül. Ravaszul „járkálást", „mendegélést" mondtunk helyette. De ez sem segített, mert csakhamar világossá vált előttünk, hogy kezdi érteni a „lemegyek", „leviszem" és a „kell neki" szavakat is, ha pedig a „kutya" szót valaki kiejtette a házban, már pattanásig feszültek az idegei s a reménykedésnek olyan állapotába került, amilyet nem lehetett szívszakadás nélkül elviselni.

Ekkor kezdődött a körülírások hosszú korszaka, amit az is komplikált, hogy a kutya bizonyos idő multán már egyes szótagokra is reagált, így pl. a „le" igekötőt csak súgva lehetett előtte kimondani, vagy az ujjunkkal mutatni kellett. Egyízben, amikor moziba mentünk, feleségem ravaszul így szólt hozzám:

— Ebecskénkkel bizonyos ügyben most óhajtasz fáradozni, vagy mozi után?

Asztra abban a pillanatban, hogy a mondat elhangzott, nekiugrott a hasamnak és vad örömtáncba fogott. Megértette az egész mondatot. Akkor már olyan szókincse volt, hogy egy közepes novellát játszi könnyedséggel meg tudott volna írni valamelyik irodalmi folyóiratba. Valami mást kellett kitalálni... Egy este, csak úgy spontán, hirtelen odaszóltam a feleségemnek:

— Mein Schatz! Heute werde ich mit dem Hunde etwas später spazieren gehen...

— Armer Teufel... — mondta feleségem sóhajtva s ettől kezdve a kritikus időben németül beszélgettünk. Élvezettel ropogtattuk a „spazieren" szót egészen addig... Igen, egészen addig, míg Asztra meg nem tanult németül. Sajnos kiderült, hogy kitűnő nyelvérzéke van. Csekély nyelvtudásunkat és a házban található szótárakat összeszedve, sikerült sorban megtanítanunk őt a francia, orosz, olasz, angol, sőt latin nyelvekre is. Ezeken a nyelveken persze csak néhány mondatot ért, anyanyelve a magyar maradt.

Az utóbbi időben dánul tanulunk. Tegnap volt az első alkalom, hogy feleségemnek dánul szóltam oda: „Ma már nem viszem le ezt a büdös kutyát". Sajnos, a dán nyelv elég nehéz, s így csak hebegés és dadogás jött ki az ajkamon, mire feleségem értetlenül nézett rám. Nem így Asztra. Rámvetette magát és kabátom ujjánál fogva hurcolt az ajtó felé. Hamarabb megtanult dánul, mint mi.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 267.000.